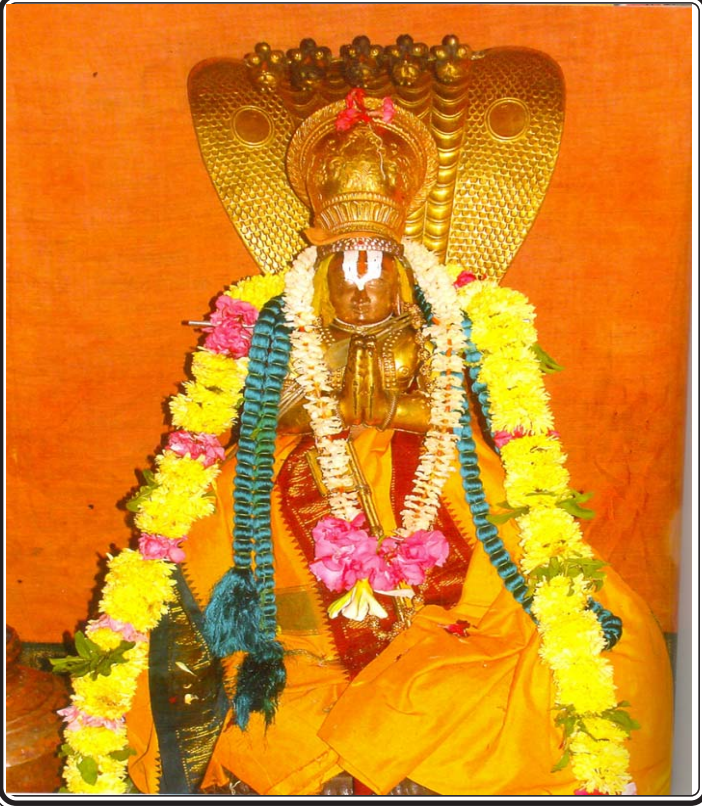

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5110

விரோதி ஸ்ரீ ஆவணி
18, 3-9-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

திருக்கச்சி மணவாளமாமுனிகள்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427
24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.
துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 4

பக்கம்

கண்ணபிரானும் நம்மாழ்வாரும்		1-02
திவ்யஸூரிசரிதம்	(1-4)	03-06
மநுஸ்மருதி விளக்கம்	(14-17)	07-10
ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா	(9)	11
நம்மாழ்வார் திருமஞ்ஜநக்கட்டியங்கள்	(8)	12
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(21-22)	13-14
ஆவணியில் அவதரித்த ஆசார்யர்கள்		15-16
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(9-12)	17-20
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(57-60)	21-24
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(17-20)	25-28
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/விவரணம்	(33-36)	29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(121-128)	33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(121-128)	41-48

அன்பர்களே,

ஆவணிமாதமாகையால் க்ருஷ்ணன் விஷயமாக காஞ்சீ ஸ்வாமி எழுதிய ஸ்ரீஜயந்தீ அநுபவத்திலிருந்து சிறுபகுதி இவ்விதழில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விதழிலிருந்து திவ்யஸூரிசரிதம் தமிழர்த்தத்துடன் தொடங்கப்படுகிறது.

அண்மையில், கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமியின் தௌஹிதரரான ஸ்ரீ.உ.வே. முரளிஸ்வாமியின் முயற்சியால், நம்பிள்ளை வைபவம் என்ற புத்தகம் நம்மால் வெளியிடப்பட்டது. கூரியர் செலவுக்கு ரூ.15 அனுப்பும் நமது சந்தாதாரர்களுக்கு மட்டும் இப்புத்தகம் இலவசமாக அனுப்பப்படும். – ஆசிரியர்

புத்தகவிமர்சனம்

ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி – ஸ்ரீக்ருஷ்ணதிவ்யசரிதம், ஆசிரியர் – ஸம்பரதாய ரத்நம் ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ. ராமாநுஜன்ஸ்வாமி, பக்கங்கள் 640, இரண்டு தொகுதிகள், விலை.ரூ.350/- கிடைக்குமிடம்: 68/116, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5.

க்ருஷ்ணாவதார சரிதர்த்தை 'ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி' என்ற தலைப்பில் யதிராஜபாதுகா ஆசிரியரான ஸ்ரீ.உ.வே.வீ.வீ.ராமாநுஜன்ஸ்வாமி எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். முதல் தொகுதியில் எம்பெருமான் பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும், தூது சென்றமையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் தொகுதியில் பகவத்கீதையின் ஸாரார்த்தங்களும், பெரியபாரதம் கைசெய்தமையும் கூறப்பட்டுள்ளன. நூலின் இறுதியில் முகுந்தமாலை, க்ருஷ்ணஷ்டகம் முதலானவற்றுக்கு விளக்கமும், பலகட்டுரைகளும் அநுபந்தமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. எளியநடையிலுள்ள இந்நூல் அனைவரும் வாங்கிப் படிக்கத்தக்க புத்தகம். முதியபிராயத்திலும் அருந்தொண்டு புரிந்துவரும் யதிராஜபாதுகா ஆசிரியருக்கு பல்லாண்டு பாடுகிறோம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

கண்ணபிரானும் நம்மாழ்வாரும்

(பெருமாள்கோவில் மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி)

பட்டர் நம்மாழ்வாருக்கு 'க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்தவ'மென்று திருநாமம் சாற்றினார். கண்ணபிரான் காதலே வடிவெடுத்தவரென்றபடி. இவ்வாழ்வார் பெண்ணிலைமையெய்திப் பேசிய பாசுரங்களில் (தலைவிப் பாசுரமானாலும் ஸரி, தாய்ப்பாசுரமானாலும் ஸரி, தோழிப் பாசுரமானாலும் ஸரி அவற்றிலெல்லாம்) ஸ்ரீக்ருஷ்ணநுபவமே தலைசிறந்து விளங்கும். இம்மூன்றில் மின்னிடைய மடவார் பதிகம் ஆரும்பத்தில் இரண்டாவதாகும். இதில் ப்ரமேயம் வருமாறு:— முந்தின பதிகத்தில் 'வைகல் திருவண்வண்டுர் வைகுமிராமனுக்குச் சிலபுள்ளினங்களைச் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பால் தூதுவிட்டார். அவன் உடனே வராமல் சிறிது தாமதித்து வந்தபடியாலும், இராமபிரானான திருக்கோலத்தோடு வராமல் கண்ணபிரானான திருக்கோலத்தைத் காட்டிக்கொண்டு வந்து நின்றபடியாலும் அவனோடு சிறிது லீலாரசம் கொண்டாட வேணுமென்று ஆழ்வார்க்குத் தோன்றியது. கண்ணபிரான் குறும்புசெய்வான் ஒருவனாகையாலே அவனோடு குறும்பாக விளையாடலுத்தானே இன்சுவையிக்கும். அதனால் ஆழ்வார் தாமானதன்மையை விட்டு ஆயர்பெண்டிர் தன்மையெய்தி ஊடல்திறத்தில் பணித்த பதிகம்; கண்ணபிரான் முன்னே வந்துநிற்க "இங்கே ஏதுக்கு வந்தாய்? உனது அந்தரங்கவிருப்பத்திற்கு இலக்கான மின்னிடைய மடவார்கள் பக்கலிலே யெழுந்தருளலாம்; இங்கே என்னகாரியமுள்ளது? கடுகச் செய்வாயாக" என்று கோபிகள் சொல்லும் சொல்லாக பேசினவளவிலே, இது கேட்ட கண்ணபிரான் 'உங்களுக்கு என்மேல் இத்தனை வெறுப்பாகில் நீங்கள் ஸுகமாக இருங்கள், நான் போய்வருகிறேன்; என்னுடைய வஸ்துக்களை நான் எடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழேகிடந்த பந்துகழல் குழமணன் முதலிய லீலோபகரணங்களை எடுக்கப்படுக்கான்; உடனே ஆய்ச்சிகள் அவற்றைத் தங்கள் கையிலே எடுத்துக்கொண்டார்கள்; அவனை எளிதில் போகவொட்டுவார்களோ இவர்கள் தாம்; மேன்மேலும் பிணக்குக்கு இடம் தரவேணுமென்றே இவர்களும் நினைத்திருக்கையாலே இந்த அல்பவஸ்துக்களைக்கொண்டு போனால் போகட்டுமென்றிராமே 'எங்கள் வஸ்துக்களை நீ எப்படி எடுத்துக்கொண்டு போவாய்?' என்று சிலுகிட்டு அவற்றைத் தாங்களே வாரியெடுத்துக் கொண்டார்கள். 'இது நமக்குப் பெரு நன்மையேயாயிற்று' என்று கொண்ட கண்ணபிரான் கைதீண்டிச் சண்டையிட அனுசூலமாகச் செய்தார்களேயென்று உகந்து அவர்கள் கைமேலே கையெய்திட்டு அவற்றைப் பறிக்கப்புகுந்தான். அப்போது ஆய்ச்சிகள் 'கன்மமன்று எங்கள் கையில் பாவை பறிப்பது' என்றார்கள். 'எங்கள் கையிலுள்ள பாவையைப் பறிப்பது நீ செய்யத்தகுந்த காரியமன்று' என்னும் பொருளை விவக்ஷித்து இவர்கள் சொன்னார்கள்; 'இது உன்னால் செய்யமுடியாது' என்று இவர்கள் சொல்லுவதாக அவன் கொண்டு 'என்னால் செய்யமுடியாததும் ஒன்றுண்டோ? என்னை யாரென்று நினைத்திகோள்? கடல் ஞாலமுண்டிட்ட ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்— செப்டம்பர் 2009

எனக்கு அஸாத்யமானதும் ஒன்றுண்டோ? என்று சொல்லி வலியப் பறிக்கத் தொடங்கினான்; அப்போது ஆய்ச்சிகள் 'பிரானே! உனக்கு அஸாத்யமானதொன்று இருப்பதாக நாங்கள் நெஞ்சிலும் நினைத்திலோமே; அப்படி நாங்கள் சொல்லவுமில்லையே. கடல்ஞாலம் மட்டுமன்று; உபயவிபூதியையும் உட்கொள்ளவல்லாய் நீ என்பதை நாங்கள் அறிவோமே; இதில் எமக்கு ஸந்தேஹமில்லைகாண்; இப்படிப்பட்ட தீமைகளைச் செய்வது உனக்குத் தகுதியன்று என்றோமத்தனை' என்றார்கள். !நின்மலனான எனக்குமா இது பிழையாகும்' என்றான். 'உனக்கேலும் பிழை பிழையே' என்றார்கள். இவர்கள் இங்ஙனே சொன்னவாறே மேலே ஒன்றும் சொல்லவில்லாமல் காதோடே சில சொல்லுவதாக வந்து மருமமான சில பேச்சுக்களை மெல்லப் பேசினான். அதற்கு ஆய்ச்சிகள் அதிசேஷமும் செய்ய, 'நான் தப்பாக என்ன சொல்லிவிட்டேன்' என்று தான் அவர்களுக்கு காதிலே சொன்ன குறும்பு வார்த்தையை உரக்கச் சொல்லவேண்டுமென்று வாயெடுத்தான்; உடனே இவர்கள் அவனது வாயைப் புதைத்து "அது கேட்கில் என்னைம்மார் தன்மபாவமென்றார்" என்றார்கள் - கண்ணா! அஸாத்யமான பேச்சுக்களைக் காதோடே சொன்னது போதும்; அவற்றை நீ உரக்கவுஞ்சொல்லி, அவை எங்கள் ஸஹோதரர்கள் காதிலும் விழுமாகில் அவர்கள் பாவமென்றும் புண்ணியமென்றும் பாரார் என்றார்கள். பாபபுண்யங்களுக்கு அஞ்சாமல் அவர்கள் என்ன செய்துவிடுவார்கள் என்றான் கண்ணன்; அதற்கு மறுமொழி கூறினார்கள். (ஒன்நான்று தடிபிணக்கே) அது நாங்களறிவோமோ? ஆளுக்கொரு தடியெடுத்துக் கொண்டு வந்து தகர்ப்பர்கள் கிடாய்; குத்தும் பூசலுமாயன்றே தலைக்கட்டும் என்றார்கள்.

அதுகேட்ட கண்ணபிரான் 'ஆய்ச்சிகாள்! என்னைத் தடிகொண்டா அடிக்கப்போகிறீர்கள்? பரமஸந்தோஷம். அப்படிப்பட்ட ஆண் புலிகளைத்தான் நானும் தேடிக்கொண்டு கிடக்கிறேன்; தடிபிணக்குக்காரர்கள் எத்தனைபேர் வருகிறார்களோ வரட்டும்; எனக்கோ தடியும் வேண்டாம் தாம்பும் வேண்டாம்; மல்லரை மாட்டிய தேவாதிதேவன் நான் என்பதை இன்று காட்டிவிடுகிறேனா இல்லையா பாருங்கள். அப்படியா ஸமாசாரம். என்னை யாரென்று நினைத்தீர்கள்? இடையர்கையிலும், இடைச்சிகள் கையிலும் உதைபட்டுப்போகிறவன் நானென்று நினைத்தீர்கள் போலும். அதையுந்தான் ஒரு கை பார்த்துவிடுவோமே. என் சரக்கறியாதார்க்கு என் சரக்கை இன்று காட்டியே தீருகிறேன் பாருங்கள் என்று பெரிய ஆவேசங் கொண்டவன் போலப் படபடத்துப் பேசி நின்றான். பிறகு ஆய்ச்சிகள் 'பிரானே! உன்சரக்கை நாங்கள் அறியாதவர்களல்லோங் காண்; உன்னுடைய ஜாதகம் முழுவதும் எமக்கு நன்கு தெரியுங்கிடாய்; உன் சரக்கை நாங்கள் அறியாதவர்களாகிலன்றே இத்தனை ஆரவாரம் நீ செய்யவேண்டும்; நீ அறிவிப்பதற்கு முன்னமே எல்லாம் நாங்களே அறிவோங்காண்' என்றார்கள். 'நீங்கள் அறிந்தவாற்றைச் சொல்லிக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம்' என்றான் கண்ணன். 'உன்னுடைய மூலகந்தமே பிடித்து நாங்கள் அறிவோங்காண்' என்று பீடிகையிட்டுக்கொண்டு பேசத்தொடங்கினார்கள்; .... இப்படியாகவொரு ஆச்சர்யமான ஒரு லீலாஸம் காட்டப்பட்டது மின்னிடைய மடவார் பதிகத்தில். இப்படி 'போகுநம்பி' என்றும் 'கழகமேறல் நம்பி' என்றும் 'ஒருநான்று தடிபிணக்கே' என்றும் பேசிவிட்டு, பதிகத்தின் நிகமனப்பாசரத்தில் "குருகூர்ச் சடகோபன் ஏத்திய தமிழ்மாலை" என்று தலைக்கட்டினது மிகவற்புதம். இவ்வூடல் திறத்தை யெல்லாம் எம்பெருமான் தன் திருவுள்ளத்தாலே தோத்திரமாகவே கொண்டபடியைக் கூறியவாறு.

श्रीः
 कविवैद्यपुरन्दर - श्रीगरुडवाहनपण्डितेन
 प्रणीतं महाकाव्यं
 श्रीदिव्यसूरिचरितम्

प्रथमः सर्गः

प्रभाकार्कविव सम्पृक्तौ भवभीतिनिवृत्तये।
 रक्षितारौ त्रिजगतां लक्ष्मीनारायणौ भजे ॥१॥
 क्व दिव्यसूरिचरितं क्वच मे मन्दशेषुषी।
 नियन्तुकामोऽस्मि गजं साहसाद्विसतन्तुना ॥२॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத்₃வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீகருடவாஹநபண்டிதர் இயற்றிய மஹாகாவ்யம்

ஸ்ரீதிவ்யஸூரிசரிதம்

பொழிப்புரை – ஆசிரியர் ரகுராமன்

முதல் ஸர்க்கம்.

1. ஸம்ஸாரபய நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு ஸூர்யனையும், ஓளியையும் போலே இணைபிரியாதிருப்பவர்களும், மூவுலகையும் பாதுகாப்பவர்களுமான பெரியபிராட்டியார் பெரியபெருமாள் ஆகிய திவ்யதம்பதிகள் இருவரையும் பஜிக்கிறேன்.

இவ்வுலகில் மூவகைத் தாபங்களால் வருந்தும் சேதநர்கள் எந்த நேரத்திலும் எம்பெருமானை ஸரணமடையக்கூடும். அவ்வமயம் பிராட்டிஅருகில் இல்லாது போனால் எம்பெருமான் சேதநனுடைய பாபத்தையே பார்த்து அவனைக் கைவிடக்கூடுமாதலால், பிராட்டி, ஓளியானது ஸூர்யனை பிரியாமலிருப்பது போலே, எம்பெருமானை இறையும் அகலாது இருக்கின்றாள். இப்படிப்பட்ட பிராட்டியையும் எம்பெருமானையும் துதிக்கிறேன் என்று கருத்து.

2. திவ்யஸூரிகளின் சரித்திரம் எங்கே? அடியேனது மந்த(அற்ப) புத்தி எங்கே? அசட்டுத் துணிச்சலால் தாமரைநூலால் யானையைக் கட்டிவிட விரும்புகிறேன்

ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

प्राचां प्रशस्तिं प्राज्ञानां प्रार्थये प्राकृताग्रणीः।
 पिपासोरगमाग्रस्थं क्षौद्रं पङ्गोस्समोऽस्म्यहम्॥३॥
 पूर्वाचार्यादृतं वृत्तं सूरिणामाद्रियेऽप्यहम्।
 द्युमणिद्योतिताऽपि द्यौः खद्योतेनापि भासते॥४॥
 प्राचीनवाचां विषयं चरितं वर्णयाम्यहम्।
 गजेन प्रस्थिते मार्गे किं न याति पिपीलिका॥५॥
 दोषाश्लिष्टाऽपि मे सूक्तिर्विद्वद्भ्यो रोचते भृशम्।
 चन्द्रिकेव चकोरेभ्यस्सर्वाशाऽन्तरचारिणी॥६॥

அடியேன். அதாவது திவ்யஸூரிகளின் வைபவத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்ற என் துணிச்சல் தாமரையின் நூலால் யானையைக் கட்ட முற்படுவது போன்றுள்ளது.

3. மிகத்தாழ்ந்தவனான அடியேன் முன்காலத்திலிருந்த மஹாஜ்ஞாநிகளின் பெருமையைப் பேச விரும்புவது, மரத்தின் மிக உயர்ந்த கிளையிலுள்ள தேனை முடவன் ஆசைப்படுவது போன்றுள்ளது. (அகம்: – மரம்)

4. பூர்வாசார்யர்களால் மிகுந்த ஆதரத்துடன் வெளியிடப்பெற்ற திவ்யஸூரிகளின் சரித்திரத்தை அடியேனும் வெளியிடுவது ஸூர்யனால் ப்ரகாஸிக்கப்பெற்ற ஆகாயம் மற்றொரு ஸமயத்தில் மின்மினிப்பூச்சியால் ப்ரகாஸிப்பது போலிருக்கிறது.

5. பூருவர்களின் வாக்கிற்கு விஷயமான ஆழ்வார்களின் திவ்யசரிதத்தை அடியேன் வர்ணிக்கிறேன். யானே சென்ற பாதையில் எறும்பு செல்வதில்லையா என்ன? அதாவது யானேக்குமுன் எறும்பு நிற்பதுபோல் தான் பூருவர்களுக்கு முன்பு அடியேனுடைய நிலை. இருப்பினும் யானே சென்ற வழியிலேயே ஆனந்தமாக எறும்பு செல்வதுபோலே முன்னோர்கள் மொழிந்த முறையிலேயே திவ்யஸூரிகளின் வைபவத்தைப் பேசவேன் என்று கருத்து.

6. தோஷங்கள் நிரம்பியிருந்தாலும் அடியேனுடைய நல்வார்த்தையானது விஷயகௌரவத்தாலே வித்வான்களுக்கு மிகவிரும்பும்படியிருக்கும். எப்படி சகோரபக்ஷிகளுக்கு இரவு நேரத்தில் எல்லாத் திசைகளிலும் பரவக்கூடிய நிலவு பிரியமாகத் தோன்றுகிறதோ அதுபோலே என்று கருத்து. இந்த ஸ்லோகத்தில் 'தோஷ' ஸப்தம் சிலேடை அணியில் அமைந்துள்ளது. அதாவது இச்சொல்லுக்கு இரண்டு அர்த்தமுள்ளன. ஒன்று குற்றம். மற்றொன்று இரவு.

7. அடியேனுடைய சபலமான வார்த்தையானது நல்லோர்களுக்கு மேலான ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுவதாக இருக்கட்டும். பால்மணம் மாருத பச்சிளங்குழந்தையின் மழலைச் சொல்லானது பெற்றோர்களுக்கு இனிக்காதா என்ன?

சதாं भवतु मे वाणी चपलाऽपि मुदे परम् ।
 शिशोरव्यक्तवचनं गुरुभ्यः किं न रोचते ॥७॥
 श्रीशसङ्कल्पपात्राणां जगद्रक्षाकरात्मनाम् ।
 भक्तिप्रपत्योरुद्रेकैस्समुद्रீकृतचेतसाम् ॥८॥
 संसारसागरोत्तारयानपात्रितसद्गिराम् ।
 अमन्दानन्दसन्दोहनिरन्तरितचेतसाम् ॥९॥
 संसारिमृगबन्धार्थेदीपिकानां मुरद्विषः ।
 रागादिदोषरिक्तानां शीलादिगुणाशालினाम् ॥१०॥
 भगवद्ध्यானनिष्ठानां शुकवच्छुद्धयोगिनाम् ।
 त्रय्यन्तनिष्णातधियां वैकुण्ठनगरैषिणाम् ॥११॥

“கிம் ம்ருஷ்டம் ஸுதவசநம்” (எது போக்யமானது? குழந்தையின் மழலைச் சொல்லே போக்யமானது) என்பர் பெரியோர். வள்ளுவரும் “குழலினிது யாழினிது என்ப தம் மக்கள் மழலைச் சொல் கேளாதவர்” என்றார்லவா.

குழந்தையின் மழலைப் பேச்சினால் அதன் பெற்றோர் மகிழ்ச்சியடைவதைப் போலே அடியேனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு நல்லோர்கள் ஸந்தோஷமடைவர் என்று தாற்பர்யம்.

8-12 எட்டாவது முதல் பனிரெண்டாம் ஸ்லோகம் வரை ஒரே அந்வயம்.

திருவின்மனானான எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு பாத்தரபூதர்களாயும், அதாவது எம்பெருமானுடைய நினைவறிந்து நடப்பவர்களாயும், உலகத்தாரை ரக்ஷிப்பதிலேயே ஊன்றிய திருவுள்ளத்தை உடையவர்களாயும், பக்திப்ரபத்திகளின் மிகுதியினால் பொங்கி எழப்பெற்ற ஸமுத்ரம் போன்ற மனத்தை உடையவர்களாயும், ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலைக் கடப்பதற்கு திவ்யஸூக்திகளாகிற படகை உடையவர்களாயும், (இடைவிடாத பகவதநுபவத்தாலே) நிரந்தரமாக ஆநந்த அலைகள் மிகுதியாக எழும்பிக் கொண்டேயிருக்கிற மனத்தையுடையவர்களாயும், பார்வை வைத்து ம்ருகம் பிடிப்பதுபோலே ஸம்ஸாரிசேதநர்களை வாரிப்பிடியாக பிடித்துக்கொண்டு போவதற்காக முராரியான எம்பெருமானால் வைக்கப்பெற்ற வலை போன்றவர்களாயும், விருப்பு வெறுப்பு முதலிய தோஷங்கள் அற்றவர்களாயும், ஸீலம் முதலான நற்குணங்கள் நிரம்பியவர்களாயும், எம்பெருமானுடைய த்யானத்திலேயே நிலைநிற்பவர்களாயும், ஸுகப்ரஹ்மரிஷியைப் போலே பிறப்பிலிருந்தே ஸுத்தயோகிகளாயும், வேதாந்தத்தில் முதிர்ந்த ஞானத்தை உடையவர்களாயும், வைகுந்தமாநகரிலே பெருவிருப்பமுடையவர்களாயும் உள்ள பொய்கையாழ்வார்

சரோமுக்ஷானாந் ஶக்ஷானாந் லக்ஷ்மணார்யாவஸாயினாம் |
 அவதாராபடானாதிந் வக்ஷ்யேஓஹ் விதிதந் யதா || 12 ||
 ஶுஷ்வந்து சாத்விகோத்சா: சூக்திந் சூரிஷு வாஶ்யா |
 பயோஓஶிலாஷாத் பாத்ரந் ஹி பரிஶுஶ்ரந்தி சஶ்ரநா: || 13 ||
 அஸ்தி ப்ரஸ்தமஹிமா விகுஷ்டோஓகூஷ்டவிக்ஷய: |
 லோகோ லோகோபகாரார்த்நோ நாகோகோஶிந்மஸ்கூத: || 14 ||
 வாய்வாதிஶூதாஹ்ஶ்ரமஹதவ்யகூதரூபத: |
 யஸ்சஶாவரணீதஸ்து பரஸ்தாத் ப்ரகூதேரபி || 15 ||
 யமூகூநிஶிமாமா நித்யந் பரமவ்யோமநாமகம் |
 ச்வயம்ஶூஷ்மஶுக்ஷ்யானாமவாஶ்மநஸகோசரம் || 16 ||

தொடங்கி எம்பெருமானார் பர்யந்தமான பக்தர்களின் அவதாரம், திவ்யசேஷ்டிதங்கள் முதலியவைகளை அடியேனறிந்தபடி சொல்லுகிறேன்.

13. பாலிலுள்ள விருப்பத்தினாலே அப்பாலுள்ள பாத்ரத்தையும் (அதன் தாழ்வைக் கருதாமல்) ஏற்றுக்கொள்வதுபோலே பரமஸாத்விதர்களான நல்லோர்கள் திவ்யஸூரிகளிடமுண்டான ஈடுபாட்டின் காரணமாக அடியேனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கட்டும்.

14. மிகவும் புகழ்த்தக்கதாய், ஒருபொழுதும் குறைவுபடாத வைபவத்தையுடையதாய், உலகத்தார் அனைவருக்கும் நன்மையைச் செய்வதற்கென்றே யிருப்பதாய், ஸ்வர்க்கத்தில் வசிக்கும் தேவர்களாலும் வணங்கப்படுவதுமாய் வைகுண்டம் என்று ஒரு உலகம் உள்ளது.

15-18. எந்த வைகுண்டமானது நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசம்பு மற்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அஹங்காரம் மஹத் தத்த்வம் ஆகிய ஏழு ஆவரணங்களுக்கும், ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பாற்பட்டதாயுள்ளதோ, எதனை வேதங்கள் நித்யம் என்று கூறுகின்றனவோ, பரமவ்யோமம் (பரமாகாஸம்) என்ற பெயரையுடையதும், ப்ரஹ்மா, ஶிவன் முதலானவர்களுடைய மனத்திற்கும் வாக்கிற்கும் எட்டாததும், ஆதிதேவனான எம்பெருமான் முகுந்தன் (முகும் தூதூதி முகுந்த: - மோக்ஷமளிப்பதால் முகுந்தன்) என்னும் பெயரை அடைவதற்குக் காரணமானதும் சென்றவர் திரும்பிவருவதற்கிடமற்றதும், லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு பெரியதுமான அந்த வைகுண்டத்தின் அருகில் ஸம்ஸாரமென்னும் காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்ட ஜீவர்களின் தாபத்தைப் போக்கக்கூடிய விரஜை என்று புகழ்பெற்ற திவ்யநதியானது ஓடுகிறது. (ப்ரவஹிக்கிறது.)

ஸமாதானம்: 2

ஸரிசுபாலன், ஹிரண்யன், ராவணன் முதலானோரும் எம்பெருமானுடைய ஸரீரம் தானே. அவர்களையும் எம்பெருமானுடைய ஸரீரம் என்று கருதி வழிபட்டால் என்ன என்று அறிவிலியான ஒருவன் கேள்வி கேட்பதைப் போன்றுள்ளது இவ்வாசேஷம்.

எம்பெருமானோடுள்ள தொடர்பினாலே இவ்வுலகிலுள்ள பொருள்களைத்தும் ஒருவனுக்கு எப்போது அநுபவிக்கத்தக்கவை என்று முதலில் நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஸத்த்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணமயமான இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைவிட்டு முக்தனாக ஆனபின்னரே எல்லாவற்றையும் நாம் பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு அநுபவிக்கலாம். இவ்வுலகில் இருக்கும் போது ப்ரக்ருத வஸ்துக்கள் பலவற்றை நாம் விலக்கத்தான்வேண்டும்.

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கழியாதபோதே அதாவது இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே எம்பெருமானால் மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் போல்வாரும், ப்ரஹ்லாதன் போன்ற பக்திநிஷ்டரும் எல்லாப்பொருள்களிலும் எம்பெருமானை நேராகக் கண்டனர். “அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதன் என்னும் மெய்வேவான்” (திருவாய் 4-4-3). அனைவராலும் சுடும் என்று அறியப்பட்டதான நெருப்பைத் தழுவியபோதும் நெருப்பானது பராங்குஸநாயகியைச் சுடவில்லை. அதற்குக் காரணம் அந்நெருப்பை எம்பெருமான் என்றே அவர் நினைத்ததேயாம். அப்படிப்பட்ட நிலை நமக்குக் கிடையாது. இந்தத் தன்மை ப்ரஹ்லாதனுக்குண்டு.

“யாவையும் யவருந்தானாய்” (திருவாய் 3-4-10) என்றும் “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய்” (திருவாய் 6-9-1) என்றும் பூமி, நீர், நெருப்பு காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும், மற்றுமுள்ள உயிர்ப்பொருள் உயிரல்பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் எம்பெருமான் வ்யாபித்துள்ளதால் அவனே என்று கூறலாம்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாக (விட்டுப்பிரியாமல்) இருப்பதன்மூலம் அடிமைப்பட்டிருப்பதை அநுபவித்த நம்மாழ்வார் ப்ரஹ்மாத்தமகமென்று உள்ளிப்பூண்டு, வெங்காயம் முதலானவற்றை அநுபவிக்கவில்லையே.

ஆழ்வார் ‘காணவாராய்’ என்று எம்பெருமானை அழைத்தார். அதற்கு அவன் ‘நாம் உலகமாக விரிந்துள்ள வடிவை உமக்குக் காட்டினேனே; அதுகொண்டு த்ருப்தியடையக் கூடாதா’ என்றான். அதற்கு ஆழ்வார் “நீ எல்லாமாகவிருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அவையெல்லாம் உத்தேச்யமன்று; ஹே எம்பெருமானே! அரசனுக்குச் சொந்தமான சிறைக்கூடம் முதலான செல்வங்கள் எல்லாம் அரசுமாரனுக்குத் தன் தந்தையினுடைய சொத்து என்று ஆதரிக்கத்தக்கதாக இருப்பது போலே அண்டங்களுக்கும், அண்டங்களுக்குள்ளே இருப்பனவற்றுக்கும் உன்னையொழிய பிரித்துநிலையில்லை என்னலாம்படி எல்லாம் உனக்கு ப்ரகாரமாக இருப்பதால் உனக்கு அடிமைப்பட்டது என்று நினைத்தேனேயன்றி, அமுக்குப்பதித்த பூர்ஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

உடம்பாய், தாழ்ந்த பொருள்களின் திரளாய், எம்பெருமானான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாய், விபரீதபுத்தியைப் பிறப்பிக்கும்தான உலகமாய் விரிந்த வடிவு உன்னுடைய அப்ராக்ருத திவ்யமங்களவிக்ரஹம் போலே எனக்கு அநுபவிக்கத்தக்கதாகுமோ? ஆதலால் “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி கொடியேன் பால் வாராய்” என்றார்.

“நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்” என்று நினைத்த நம்மாழ்வாரே தாய்முலைப்பால் முதலான ப்ராக்ருதமான பொருள்களைத் தாழ்ந்ததென்று தள்ளி, “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்” (திருவாய் 6-7-1) என்று கருதிராரல்லவா. மேலும் ‘கொடுவுலகம் காட்டேல்’, ‘நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து’ என்று ஸம்ஸாரிகளை காணவும் கூசிராரல்லவா. ஆதலால் முமுக்ஷுவானவன் ப்ரஹ்மாத்தமகம் என்று தாழ்ந்ததான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களை கைக்கொள்ளலாம் என்று கருதக்கூடாது.

இவ்வுலகிலிருக்கும் வரை ஸாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு சிலவற்றை ஒதுக்கவே வேண்டும்.

ஆசேஷபம்-3

சாப்பிடக்கூடாதென்று மாம்ஸம், வெங்காயம், பூண்டு, முருங்கை முதலான பலவற்றைக் கூறினீர்களே . இவற்றைச் சாபிட்டால் என்னவாகும். ஏன் இவற்றை உண்ணக்கூடாது?

ஸமாதாநம்-3

நிஷித்த பதார்த்தங்களை உண்டால் அவை வ்யாதிகளுக்கும், துன்பத்திற்கும் காரணமாயமைகின்றன. அவை ரஜோகுண, தமோகுணங்கள் மிகுதியாக உண்டாவதற்குக் காரணமாகின்றன. காமமும், க்ரோதமும் அதிகமாக உண்டாவதற்கு இவ்வுணவுகள் காரணமாய் ஆகின்றன. காமமும் க்ரோதமும் நரகத்தின் வாயில்கள் என்று கண்ணன் கீதை 16ஆம் அத்யாயத்தில் கூறியுள்ளபடியால் இவ்வுணவு வகைகள் நரகத்தையடைய வழிவகுக்கும்.

அபக்ஷய (உண்ணத்தகாத) பதார்த்தங்களை உண்பதால் ஆயுள் குறைகிறது. இவை மனிதனின் அறிவை மங்கச்செய்யும். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் “ஆஹாரஸூத்₃தெ₄ள ஸத்த்வ ஸூத்₃தி₄::; ஸத்த்வ ஸூத்₃தெ₄ள த்₄ருவாஸ்மருதி::; ஸ்ம்ருதிலம்பே₄ ஸர்வக்₃ரந்தீ₂நாம் விப்ரமோஷ:” [(ரஜஸ்தமோ குணங்கள் கலசாது) ஆஹாரம் ஸூத்தமாயிருந்தால் மனம் ஸூத்தியடைகிறது. மனம் தூய்மையானால் நிலையான நினைவாகிற பக்தி உண்டாகிறது. நினைவு நிலைபெற்றால் எல்லாக்கட்டுகளும் விலகுகிறது.] என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் மனத்தூய்மையடைய ஸாத்த்விகமான உணவையே உட்கொள்ள வேண்டும்; அன்றேல் மனம் கெட்டுப்போய்விடும்.

“அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:” (சாந்.6-5-4) என்று அன்னத்திற்கு அநுகுணமாகவே மனம் அமைகின்றது என்றும், “வ்ருத்திஸ் ஸமாநைஸ் ஸர்வேஷாம் விபரீதைர் விபர்யய:” (அஷ்டாங்க ஹ்ருதயம்) [(மனம் முதலானவற்றைப் போஷிக்கும்) உணவு முக்குணங்களில் எதை மிகுதியாகக் கொண்டிருக்கிறதோ, அதையுடையதாகவே மனம் முதலானவை வளர்கின்றன; அந்த உணவு குணத்தினால் மாறினால் மனம் முதலானவையும் அது போலவே மாறுகின்றன.] என்றும் வேதாந்தத்திலும், ஆயுர்வேத ஸாஸ்த்ரத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் மனத்தூய்மை பெறுவதற்காக ரஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்த உணவை நீக்கி ஸாத்த்விகமான உணவையே உட்கொள்ளவேண்டும்.

“ஸுத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்” (ஸுத்த்வகுணத்திலிருந்து ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறது.) என்று கீதையில் (14-17) ஸுத்த்வகுணம் அறிவை வளரச்செய்யும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த குணம் நிறைந்த உணவும் அறிவை வளர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால் ஸுத்த்வகுணம் மிகுந்தவற்றையே புஜிக்க வேண்டும்.

வேதம் ‘கலஞ்ஜம் ந ப₄க்ஷயேத்’ என்று நிஷேதித்துள்ளது. ‘ஸ்ருதி ஸ்மருதிகள் எனது ஆணையாகும். எவனொருவன் அதனை மீறி நடக்கிறானோ, அவன் எனக்கு த்ரோஹம் செய்தவனாகிறான். அவன் என் பக்தனானாலும் வைஷ்ணவனல்லன்’ என்று ஹரிவம்ஸத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவாக்கு காணப்படுகிறது. மேலும் கீதையில் (16-23) “ய: ஸாஸ்த்ர விதி₄முதஸ்ருஜ்ய வர்த்ததே காமகாரத:|

ந ஸ ஸித்₃தி₄ மவாப்நோதி ந ஸுக₂ம் ந பராம்க₃திம்||

(எவன் வேதமாகிற எனது ஆணையைக் கைவிட்டு தன்னிஷ்டப்படி நடக்கிறானோ, அவன் இம்மையில் இன்பத்தை அடைவதில்லை; மறுமையில் ஸுவர்க்கத்தை அடைவதில்லை; மேலான கதியையும் அடைவதில்லை.) என்று எம்பெருமான் கூறியுள்ளபடியால் ஸாஸ்த்ரத்தை மீறி ‘கலஞ்ஜம்’ முதலானவற்றைத் தன் விருப்பப்படி உண்பவன் பரமபுருஷனான எம்பெருமானை அடையவேமாட்டான் என்பது தெளிவாகிறது.

அர்த்த பஞ்சகத்தில் விரோதி ஸ்வரூபத்தை விளக்கிவரும்போது பிள்ளைலோகாசார்யர் “அந்நதோஷம் ஜ்ஞாநவிரோதியாகக்கடவது” என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இந்த ப்ரமாணத்தால் உண்ணத்தகாதவற்றை உண்டால் ஜ்ஞாநத்திற்கு குறைவு ஏற்படும் என்பது தெளிவு. ஆதலால் அவை தள்ளத்தக்கனவாம்.

ஆக்ஷேபம்-4

அந்நதோஷம் ஜ்ஞாநம் குறைவதற்கு காரணம் என்பதற்கு ப்ரமாணம் காட்டினீர். இதற்கு ஏதேனும் ஐதிஹ்யம் உண்டோ? ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காட்டி இதனைத் தங்களால் நிரூபிக்க முடியுமா?

ஸமாதாநம்—4

அந்நதோஷம் ஜ்ஞாநம் சுருங்கக் காரணமென்பதற்கு ஒரு சரித்தரத்தைக் கூறுவோம்.

அங்கதேஸத்தில் ரோமபாதமஹாராஜன் அரசாண்டு வருகையில் நீண்டகாலம் மழைபெய்யாதொழிந்தது. இப்பஞ்சத்தை ஒழிக்க என்செய்வதென்று அவன் பெரியோர்களை அழைத்துக்கேட்டான். அதற்கு அப்பெரியோர்கள் விபண்டகரின் குமாரரான ருஸ்யஸ்ருங்க(கலைக்கோட்டு)மாமுனிவர் வந்தாரேயானால் மழைபெய்து நாடு செழிப்படையும் என்றனர். உடனே அவரை அழைத்துவர ஆணையிட்டான் மன்னன். விபண்டகருக்கு அஞ்சிய மந்திரிகள், ருஸ்யஸ்ருங்கருடைய ப்ரஹ்மசர்யத்துக்கு குறைவாராது என்றறிந்து மிகவினிய திண்பண்டங்களுடன் அழகிய வேஸ்யாஸ்தீகளை அனுப்பி எப்படியாவது ருஸ்யஸ்ருங்கரை அழைத்துவரும்படி அனுப்பினார்கள்.

அப்பொதுமகளிரும் ருஸ்யஸ்ருங்கரின் ஆஸ்ரமத்திற்கு அருகில் சென்று அவரைக் காணமுயற்சிசெய்தனர். தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்த ருஸ்யஸ்ருங்கரும் ஆஸ்ரமத்தை விட்டு வெளிவராதிருந்தார். அவர் பிறந்தது முதல் தந்தையைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் பார்த்தறியாதவர்.

ஒருநாள் யத்ருச்சையாக அவர் இவ்விலைமாதர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வந்தார். அழகிய ஆபரணங்களையணிந்துள்ளவர்களாய், இனிமையாகப் பாடுகின்றவர்களான அப்பெண்கள் இவரிடம் பேசத்தொடங்கினர். ருஸ்யஸ்ருங்கர் அவர்களைத் தமது ஆஸ்ரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தார். அம்மாதர்களும் இவரை ஆரத்தமுவி, தாங்கள் கொணர்ந்த கொழுக்கட்டை மற்றும் இனிய பக்ஷணங்கள் ஆகியவற்றை இவருக்குக் கொடுத்தார்கள். ஒருபோதும் அப்பண்டங்களைப் பார்த்திராத இவர் அவற்றைப் பழங்கள் என்று எண்ணியே புஜித்தார். அம்மாதர்கள் விபண்டகர் வந்துவிடுவரோ என்றஞ்சி 'நாங்கள் வ்ரதம் செய்யப் போகவேண்டும்' என்று கூறி விரைவாகச் சென்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் சென்றபிறகு மனக்கவலை மிகுந்து நிம்மதியில்லாமல் அங்குமிங்கும் சுற்றிய ருஸ்யஸ்ருங்கர் மறுநாள் தாமே திரும்பவும் அம்மாதர்கள் இருக்குமிடம் வந்தார். அப்போது திறம்படப்பேசி அவரை அங்கதேஸத்திற்கு அழைத்துச்சென்றனர் அப்பொதுமகளிர். உடனே மழை கொட்டியது. அரசன் தன் செயலுக்கு மன்னிப்பு கேட்டுத் தன் பெண்ணான சாந்தையை அவருக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்தான்.

ருஸ்யஸ்ருங்கர் பொதுமகளிர் கொடுத்த பக்ஷணங்களை உண்டபடியாலேயே மனம் மயங்கி அலைந்து திரிந்து அங்கதேஸம்வரும்வரை அவர்களின் வஞ்சநையை அறியாதிருந்தார் என்பர் பெரியோர். ஆகவிதனால் அந்த தோஷம் ஜ்ஞாநவிரோதி என்பது தெளிவாகிறது.

அழகான மந்தஹாஸத்துடன் கூடியதும் தளிர் போன்றதுமான திருவதரத்தையும், ப்ரகாஸிக்கும் குண்டலங்களால் விளங்கும் இரண்டு திருச்செவிகளையும், அழகிய திருநெற்றியையும் மற்றும் அந்நெற்றியில் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தையும், எல்லாத் தேவர்களாலும் வணங்கப்பட்டதும், 'இவனை அனைத்துலகிற்கும் தலைவன்' என்று கோள் சொல்லுமதான திவ்யமான ரத்நகிரீடத்தையும் மீண்டும் மீண்டும் ஸேவித்து முநிவாஹநரான திருப்பாணழ்வாரின் ஸ்ரீஸூக்தியான அமலனாதிபிரான் அநுஸந்தாந முகமாக திருவடி தொடங்கி திருமுடி வரை எல்லா அவயவங்களின் இனிமையை அநுபவித்து ஸ்ரீரங்கராஜனை தஞ்சமாகப் ப்ரார்த்திக்கும் எம்பெருமானாரை வணங்குகிறேன்.

ततः श्रीरङ्गराजस्य श्रीमतीं धृतशाटिकाम् ।
 पाद्यतीर्थं प्रसादं च पादुकां मालिकां शुभाम् ॥३९॥
 अङ्गीकृत्य कृपामूलमनुज्ञाप्याश्रितैस्सह ।
 विमानं प्रणवाकारं विधायान्तः प्रदक्षिणम् ॥४०॥
 छत्रोपलक्षितद्वारात्प्राग्देशे श्रीशभक्तितः ।
 स्थित्वा कालं क्षणं देवमनुभूय पुनः पुनः ॥४१॥
 द्वारात्तस्माद् बहिश्चैत्यं नत्वा क्षामणपूर्वकम् ।
 बलिपीठं ततः प्राप्य प्रणमन्तं भजामि तम् ॥४२॥

39. தத: ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்ய ஸ்ரீமதீம் த்₄ருதஸாடிகாம்/
 பாத்₃யதீர்த்த₂ம் ப்ரஸாத₃ம் ச பாது₃காம் மாலிகாம் ஸுப₄ாம்॥
40. அங்கீ₄க்ருத்ய க்ருபாமூலமநுஜ்ஞாப்யாஸ்ரிதைஸ்ஸஹ/
 விமானம் ப்ரணவாகாரம் வித₄ாயாந்த: ப்ரத₃க்ஷிணம்॥
41. ச₂த்ரோபலக்ஷிதத்₃வாராத்ப்ராக்₃தே₃ஸே ஸ்ரீஸப₄க்தித:।
 ஸ்தி₂த்வாகாலம் க்ஷணம்தே₃வமநுபூ₄ய புந: புந:॥
42. த்₃வாராத் தஸ்மாத்₃பு₃ஹிஸ்சைத்ய நத்வா க்ஷாமணபூர்வகம்/
 ப₃லிபீட₂ம் தத: ப்ராப்ய ப்ரணமந்தம் ப₄ஜாமி தம்॥

பிறகு அழகியமணவாளன் உடுத்துக்களைந்த பீதகவாடையினையும், நம்பெருமாள் திருவடிவிளக்கிய தீர்த்தப்ரஸாதத்தினையும், அழகிய திருமாலையினையும், ஸ்ரீஸடகோபனையும் அடியார்களோடுகூடிய உடையவர் பெற்றுக்கொண்டார்.

நாயன்தே! “ஸர்வம் க₂ல்வித₃ம் ப்₃ரஹ்ம” “விஸ்வமேவேத₃கும் புருஷ:” என்று சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸப்₃த₃வாச்யத்வத்தை “முழுதுமாய் முழுதியன்ருய்” என்று அருளிச்செய்தும், அது தான் க்₃ராமேஸயம் புருஷ: என்னுமாப்போலே அமுக்யம் ஆகாதபடி “அந்தர்ப்₃ஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தி₂த:”, “அனேரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்” இத்யாதி₃களாலே அவனுக்குச் சொல்லுகிற பரிஸமாப்தி வ்யாப்தியை, “எங்ஙணும் நிறைந்தவெந்தாய்” “எஞ்ஞான்றும் எங்கும் ஒழிவர நிறைந்து நின்ற” என்று அருளிச்செய்தும், அது தான் ஆகாஸவ்யாப்திபோலே ஆகாதபடி “அந்த:ப்ரவிஷ்ட ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” என்று அவனுக்குச் சொல்லப்படுகிற நியந்த்ருத்வேந வ்யாப்தியை “ஐந்துபூதமாய் இரண்டு கூடராய் அருவாகி” என்று அருளிச்செய்தும், அதுதான் ஜீவாத்மாவுக்குப்போலே ஹேயஸ்பர்ஸஸஹமாகாதபடி “அந்ஸந்நந்யோ அபி₄சாகஸீதி” என்று அவனுக்குச் சொல்லப்படுகிற தத்₃க₃த தோஷஸ்பர்ஸராஹித்யத்தை “அவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்” என்று அருளிச்செய்தும், ஆக இப்படி ஸர்வாந்தர்யாமிதயா, ஸர்வஸப்₃த₃வாச்யனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வஹேயப்ரத்யநீகமான ரூபத்தை அருளிச்செய்து, “ஹிரண்மஸ்மஸ்ரு: ஹிரண்யகேஸ: ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:”, “தஸ்ய யத₂ா கப்யாஸம் புண்ட₃ரீகமேவமக்ஷிணீ” என்று ஆணிப்பொன்னுருவான தி₃வ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு மாணிக்கச்செப்புப்போலே ப்ரகாஸகமாய், அநுக்₃ரஹைக பாத்ரமான அவர்களுடைய விரோதி₄யை நிக்₃ரஹிக்கைக்காக பரிக்₃ரஹித்த விக்₃ரஹத்தை, ‘முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ’ என்று தொடங்கி, “சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி ஒளி ஒவ்வாது” என்றும், “அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூ கண்” என்றும் அருளிச்செய்தும் “ஸ ஏகத₄ா ப₄வதி த்₃வித₄ா ப₄வதி த்ரித₄ா ப₄வதி ஸதத₄ா ப₄வதி அபரிமிதத₄ா ப₄வதி, இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந் ஸ தத்ர பர்யேதி” என்று சொல்லப்படுகிற விக்₃ரஹாநுப₄வஜ்நித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யத்தில் அபி₄நிவேஸாதிசயத்தை “தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்து எழில் கொள் சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று ப்ரார்த்தி₂த்தருளி, இப்படி ப்ரார்த்தி₂த்தது ஸார்த்த₂மாம்படி எங்கும் தானாய் நின்ற தன் ஸர்வாத்மப₄வத்தை ஸர்வேஸ்வரன் ஸாக்ஷாத்கரிப்பிக்கையாலே பெரும் காற்றில் விழுபழம் எடுப்பாரைப்போலே “புகழுநல்லொருவனென்கோ’ என்று தொடங்கி “இகழ்வில் இவ்வனைத்துமென்கோ” என்றும், “கூவுமாறறியமாட்டேன் யாவையும், யவரும் தானே” என்று துரும்பைக் கூடாகக்கண்டு யாசிதையான வாசிகவ்ருத்தியைச் செய்தருளி, அதுதான் அவனளவிலே தவறிப்போகாதபடி “நங்கள் வானவாீசன் நிற்க... இழியக்கருதியோர் மாணிடம் பாடல் என்னாவது”, “தன்னாகவே கொண்டு சன்மம் செய்யாமையும் கொள்ளும்” “வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் கோதில் என் வள்ளல் மணிவண்ணன்

44. அநாத்₃யாம்நாதத்வாத் புருஷரசநாதே₃ராஷரஹிதம்
 ஜநே தாம்ஸ்தாந் காமாந் வித₃த₄த₃பி ஸாயுஜ்யஹ்ருத₃யம்।
 அஸந்தே₃ஹாத்₄யாஸம் ப₄க₃வது₃பலம்ப₄ஸ்த₂லமமீ
 ப்ரதீம: ஸ்ரீரங்க₃ம் ஸ்ருதிஸ்தஸமாநர்த்த₃தி₄ ஸரணம்॥

விளக்கவுரை:- இதில் வேதத்துக்கும் ஸ்ரீரங்கவிமானத்துக்கும் ஒற்றுமை கூறப்படுகிறது. வேதம் எந்த ஒரு புருஷனாலும் செய்யப்படாதது போன்று இந்த விமானமும் மனிதர்களால் செய்யப்படாததாயும், அநாதியாகவும் தோஷமற்றதாகவும் உள்ளது. ஸ்ரீரங்கவிமானமும் ஸ்வயம்வ்யக்தம் என்று போற்றப்படுவதால் மனிதர்களால் கட்டப்படக்கூடிய கட்டிடங்களுக்கு உண்டான கெடுதல்கள் அற்றதாயுள்ளது. வேதத்தில் ப்ரஜை பஸு முதலிய இம்மைப் பயன்களைக் கொடுக்கும் யாகங்கள் சொல்லியிருந்தாலும் மோக்ஷபுருஷார்த்தத்திலேயே வேதம் முக்கிய நோக்குடையதாகும். அதுபோன்று ஸ்ரீரங்கவிமானமும் தன்னை வணங்குபவர்களுக்கு அழியக்கூடிய இம்மைப்பயனைத் தருவதோடன்றி, அழியாத மோக்ஷத்தைத் தருவதிலேயே முக்கிய நோக்கமுடையதாகும். பகவான் உளனோ இலனோ என்று ஐயப்படவேண்டாதபடியும், அங்கு இல்லாதவனை அங்கு இருப்பவனாக எண்ணுவதாகிற விபர்யயம் இல்லாதபடியும் எம்பெருமானை அறிவதற்குப் பாங்காக விளங்கும் வேதம் போலே விளங்குகிறது ஸ்ரீரங்கவிமானம். வேதங்களுக்கு ஒப்பான இந்த ஸ்ரீரங்கவிமானத்தைச் சரணம் புகுகிறோம் என்கிறார். “உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்பது நம்மாழ்வார் வாக்கு.

45. அபி ப₂ணிபதிப₄ாவாத் ஸுப்₄ரமந்தஸ்ஸயாலோ:
 மரகதஸுகுமாரை: ரங்கப₄ர்த்துர்மயூகை₂:।
 ஸகலஜலதி₄பாநஸ்யாமஜீமூதஜைத்ரம்
 புலகயதி விமானம் பாவநம் லோசநே ந:॥

விளக்கவுரை: “சென்றால்குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்” என்கிறபடி எம்பெருமானுக்கு எல்லாவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யக் கூடிய ஆதிசேஷனே ஸ்ரீரங்கவிமானமாக உள்ளார். அந்த ஆதிசேஷன் வெள்ளை நிறத்தவாராயிற்றே, இந்த விமானமோ கருப்பாயிருக்கிறதே எனின், அவ்வாதிசேஷனுள்ளே ஸயநித்திருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதன் மரகதமணியைப்

போன்றவராகையாலே அவரது ஒளிப்பட்டதனால் கடல்நீர் அனைத்தையும் குடித்து அதனால் கருத்திருக்கிற மேகத்தின் நிறத்தைக்கொண்டதாய் பரமபாவனமாயுமுள்ள ஸ்ரீரங்கவிமாநம் நம்முடைய கண்களை குளிர்ப்பிக்கிறது.

46. வ்யாபிரூபமபி கோஷ்பத₃யித்வா ப₄க்தவத்ஸலதயோஜ்ஜி₂தவேலம்।
தத்₃த்₃விஷந்தபந்ருகேஸரிரூபம் கோபுரோபரி விஜ்ரும்பி₄தமீடே₃॥

விளக்கவுரை: கோபுரத்தின் மேலுள்ள அழகியசிங்கரை இரண்டு ஸ்லோகங்களால் துதிக்கிறார். நரஸிம்மாவதாரத்து எம்பெருமான் ‘த்₃விஸ்ப்ருஸ்தகாயம்’ என்று வானளாவிய உருவத்தை மாட்டின் குளம்பளவு மிகச்சிறியதாக சுருக்கிக் கொண்டு கோபுரத்தின் மீது விளங்குகிறார். கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப்பிறத்தல், முகமும் உடலும் ஒன்றாயிருத்தல் ஆகிய நியமங்களைமீறி பக்தனான ப்ரஹ்லாதனுக்காக பரமவிலக்ஷணமான அழகியசிங்க உருவமெடுத்து பகைவனான இரணியனைக் கொன்ற நரஸிம்ஹத்திருக்கோலத்தைத் துதிக்கிறேன்.

47. அஹமலமவலம்ப₃ஸ்ஸீத₃தாமித்யஜஸ்ரம்
நிவஸது₃பரிப₄ாகே₃ கோபுரம் ரங்க₃த₄ாம்ந:।
க்வசந்ந்ருபரிபாடவாஸிதம் க்வாபி ஸிம்ஹ-
க்ரமஸுரபி₄தமேகம் ஜ்யோதிரக்₃ரே சகாஸ்தி॥

விளக்கவுரை: இந்த ஸந்நிதி இவ்வளவு உயரத்தில் இருப்பதற்கான காரணத்தை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். மற்ற எம்பெருமான்களைப் போலே நிலத்தில் எழுந்தருளியிராமல் மேட்டுநிலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதன் காரணம் ‘ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கித் தவிக்கின்ற பக்தர்களுக்குக் கைகொடுத்து மேலே தூக்கி விடும் துணைவன் நானே’ என்று தெரிவிப்பது போன்று திருவரங்கம் கோயிலுள்ள கோபுரத்தின் மேற்புறத்தில் எப்போதும் வஸித்துவருகிறார். கழுத்துக்குகீழ்ப்பட்ட பகுதியில் மனிதவுருவோடும், கழுத்தக்கு மேலே சிங்கவுருவோடும் பொலிந்திருப்பவரான நரஸிம்ஹனாகிய ஒப்பற்ற ஜோதி என்கண்ணெதிரே விளங்குகிறது.

ஆவணியில் அவதரித்த ஆசார்யர்கள்

ஐகதாசார்யனான கீதாசார்யன் பாருலகோர் உய்யவேண்டும் என்பதற்காகத் திருவவதரித்தது ஆவணி ரோஹிணியிலேயாகும். இதே நன்னாளில் தோன்றியவர் பரமகாருணிகரும் வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தியுமான பெரியவாச்சான்பிள்ளையாவார். நாலாயிரம் பாசுரங்களுக்கும் வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தவர் இவர் ஒருவரே. இதுமட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு தனிஸ்லோக வ்யாக்யானமும், ஸ்தோத்ரகத்யவ்யாக்யானங்களும், பரந்தரஹஸ்யம் முதலான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களையும் அருளியவரிவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அவதரித்த அதே ஸ்ரீஜயந்தீ நன்னாளில் 1834ல் ஜயவருஷத்தில் தோன்றியவர் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார் ஜீயர்ஸ்வாமி. எம்பெருமானார் தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்ததுபோல் இவர் ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஆதிகேஸவப்பெருமாள்பாஷ்யகாரர் ஸந்நிதியில் பலசீர்த்திருத்தங்களைச் செய்தார். பரமவைராக்யஸீலரான இவர் இளமையிலேயே மணம்புரியமறுத்து துறவுபூண்டவர். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் உடையவரை உத்ஸவகாலங்களில் நடையழகுடன் எழுந்தருளப்பண்ணுவது முதலான பலகைங்கர்யங்கள் இவர் தொடங்கிவைத்ததேயாகும். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் வசந்தோத்ஸவமண்டபம் கட்டியது, நம்பிள்ளை, லோகாசார்யர்களை எழுந்தருளுவித்து உத்ஸவம் நடத்தியது, கோதாவிலாஸம் என்ற திருநந்தவநம் அமைத்தது, வநபோஜந உத்ஸவம் நடத்திவைத்தது, ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யானத்திற்கு அரும்பதம் அருளிச்செய்தது, உடையவர் கட்டியம் அருளிச்செய்தது முதலானவை இவரது கைங்கர்யங்களாகும். இவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டு இன்னமும் வெளிவராத க்ரந்தங்கள் விரைவில் உடையவர் அருளால் வெளிவரவேண்டும்.

சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம் முதலான க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்த நாயனராச்சான்பிள்ளையும், மணவாளமாமுனிகளின் பேரன்பிற்குப் பாத்திரமான அப்பாச்சியாரண்ணாவும் தோன்றியதும் ஆவணியிலேயேயாகும்.

அடுத்தபடியாக ஆவணியில் தோன்றிய அடியேனுடைய ஆசார்யர்கள் மூவரைப்பற்றிச் சிறிது விண்ணப்பிக்கிறேன். அடியேனுக்குத் திருவிலச்சினை ப்ரஸாதித்த ஆசார்யரான மேலத்திருமாளிகை அம்மாள் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யஸ்வாமி ஆவணி ஆயில்யத்தில் அவதரித்தவராவார். இவர் 'விமாநஜீயர்' என்று ஸுப்ரஸித்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீரங்கநாராயணஜீயர் (காரப்பங்காடு தேஸிகவரதாசார்ய)ஸ்வாமியினிடமும், மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கோவிந்தாசார்யஸ்வாமியினிடமும், வித்வத்வரிஷ்டரான ஸ்ரீ.உ.வே. உத்தமஸீலி ஸ்வாமியினிடமும் ஸாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை வரியடைவே கேட்டவராவார். உடையவருக்கு வருகநம்பி போலே விமாநஜீயருக்கு இவர்

அந்தரங்ககைங்கர்யம் செய்துவந்தார். இப்போதும் கூட மஹாவித்வான் தேஸிகவரதாசார்யஸ்வாமியின் திருநகூத்ரமான வைகாசிப் பூராடத்தன்றும், தீர்த்த திநமான ஆடி மாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷஅஷ்டமீயன்றும் மேலத்திருமாளிகை யில் அருளிச்செயல் ஸேவைசாற்றுமுறை நடைபெறுவதைக்கொண்டு இந்த ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யரிடமுள்ள ஈடுபாட்டினை நாம் அறியலாம்.

ததீயாராதந கைங்கர்யத்தில் மிகவும் ஊற்றமுடையவர் இந்தஸ்வாமி. சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூறில் உள்ள “ஒருநாட்செல்லலம் இருநாட்செல்லலம்

பலநாள் பயின்று பலரோடு செல்லினும்

தலைநாள் பயின்ற விருப்பினன் மாதோ” என்ற பாடலின் அடிகள் நம் ஸ்வாமிக்கே சாலப்பொருந்தும். அடியார்கள் ஒருநாள் வந்தாலும், இரண்டு நாட்கள் வந்தாலும், பலநாட்கள் பலரையும் கூட்டமாக அழைத்துக்கொண்டு தமது திருமாளிகைக்கு வந்தாலும் அவர்களனைவரையும் முதல்நாள் அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தது போலே எந்நாளும் உபசரிக்கும் தன்மையுடையவர் இவர். அநவரதமும் பங்கஜாநாதனான புண்டரீகாக்ஷனுக்கு கைங்கர்யம் செய்துபோந்த இந்த ஸ்வாமியின் திருநகூத்ரம் இவ்வருடம் அருளிச்செயல் ஸேவை சாற்றுமுறையுடனும், ஸ்ரீபாஷ்ய, பகவத்விஷய ஸதஸ்ஸுடனும் செப்.13 முதல் செப். 16 வரை நடைபெறுகிறது.

ஆவணி புஷ்யத்தன்று மாமுனிகளின் திருவம்ஸத்திலே உதித்தவர் அடியேனுடைய ஜ்ஞாநாசார்யர்களுள் ஒருவரான கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸம்பக்குமாராசார்ய ஸ்வாமியாவார். வேளுக்குடி வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்வாமி பக்கல் தாம் கேட்டவர்த்தங்களை ‘ச’ ‘து’ விடாமல் அடியேனுக்கு உபகரித்தவரிவர். இவருடைய ஸ்மரணஸக்தி அபாரமானது. ஒருமுறை காஞ்சீஸ்வாமியின் ‘சங்கத்தமிழ்மலைமுப்பது’ என்ற புத்தகத்தை முழுவதும் மனப்பாடம்செய்து அவரது முன்னிலையிலேயே சொல்லிக்காட்டி அவராலே கௌரவிக்கப்பட்டவர். பிள்ளைலோகம் ஸ்ரீ.உ.வே.பாஷ்யகாராசார்யஸ்வாமி யால் ஆற்றப்படடைத்தான் மகன் என்று கொண்டாடப்பட்டவர். இவர் அடியேனுக்குச் செய்த உபகாரங்கள் மறக்கவியலாதவையாகும்.

பொருளல்லாத அடியேனைப் பொருளாகும்படி திருநாட்டிலிருந்தே கடாக்ஷித்த அடியேனுடைய பிதாமஹரான ஸ்ரீ.உ.வே.எம்.எஸ்.ராமய்யங்கார் ஸ்வாமி பிறந்ததும் இதே ஆவணி புஷ்யத்தன்றேயாகும். புத்தூர் ஆதிவராஹன் ஸந்நிதியில் உத்ஸவங்களை தொடங்கிவைத்தும், ஆழ்வாராசார்யர்களை ப்ரதிஷ்டை செய்தும் போந்தவர் இவர். அடியேன் இப்பத்திரிகையினைத் தொடங்குவதற்கு இவருடைய ஸம்பந்தமே காரணமாகும். ஆவணியில் அவதரித்த ஆசார்யர்களனைவரையும் அடிபணிந்து வாழ்த்துகிறேன்.

– ஆசிரியர் ரகுராமன்

‘ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்| ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:| நேமே த்யாவா ப்ருதி₂வீ’ என்று மஹோபநிஷத்திலும், ‘சக்ஷுஸ்ச த்யரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: ஸ்ரோத்ரஞ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண:|’ என்று தொடங்கி ‘தி₃ஸஸ்ச ப்ரதி₃ஸஸ்ச ஸர்வம் நாராயண:’ என்பதீராக நடுவிலுள்ள பலவிடங்களிலும் ஸுப்யாலோபநிஷத்திலும், “யஸ்யாத்மா ஸரீரம்| யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்” என்று தொடங்கி “யஸ்ய ம்ருத்யுஸ்சரீரம்” என்பதீராக நடுவிலுள்ள பலவாக்யங்க ளிலும், “ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயண:” என்று அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்திலும் ஒருமுக₂மாக நாராயணநாம(திருமந்திர)மே ஆத₃ரிக்கப்பட்டது.

“ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத₃||” (ச₂ந்.)

(ஆசார்யனிடமிருந்தே மனிதன் உண்மைப்பொருளை அறிகிறான்.)

தத்₃வித்₃தி₄ ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஸ்தேந ஸேவயா|

உபதே₃க்ஷயந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்த்வத₃ர்ஸிந:|| (கீ₃தை 4-34)
(நன்கு வணங்குவதாலும், சூழ்ந்துநின்று கேட்பதாலும், கைங்கர்யத்தினாலும், அந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தை (ஞானிகளிடமிருந்து) அறிவாயாக. ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்தகரித்த ஞானிகள், உனக்கு ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவை, (வணங்குதல் முதலியவற்றால் உகந்து) உபதே₃ஸிப்பார்கள்.) என்கிறபடியே உண்மைப்பொருளையறிந்த ஆழ்வார்கள் இந்த மந்திரத்தை ஆத₃ரித்தார்கள் என்று சொன்னபிறகு, அந்த அர்த்த₂த்தை வலியுறுத்துவதற்காக உபநிஷத்₃வாக்யங்களை எடுக்கவேண்டுமோ? இப்படியிருப்பினும் ஆழ்வார்கள் சொன்ன அர்த்த₂த்தை வலியுறுத்துவதற்கு உபநிஷத்₃வாக்யங்களை எடுக்கக் காரணமென்ன எனில், “ஸ்ம்ருத்யநவகாஸதே₃ஷப்ரஸங்க₃ இதி சேந்நாந்யஸ்ம்ருத்யநவகாஸதே₃ஷப்ரஸங்க₃யாத்” (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-1)

[(ப்ரஹ்மகாரணவாத₃த்தை ஒப்புக்கொண்டால்) கபிலஸ்ம்ருதியானது பயனுடையதாவதற்கு இடமில்லாமற்போய்விடுகையாகிற தே₃ஷம் ஏற்படுமே எனில், (கபிலஸ்ம்ருதி கூறும் ப்ரத₄நகாரணவாத₃த்தை ஒப்புக்கொண்டால்) மநு முதலான மற்ற பல ஸ்ம்ருதிகள் பயனுடையனவாவதற்கு இடமில்லாமற்போய்விடுகையாகிற தே₃ஷம் ஏற்படுமாகையால், முற்கூறிய வாத₃ம் பொருந்தாது.]

“இதரேஷாம் சாநுபலப்₃தே₄:” (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-1-2)

[மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களுக்கு (கபிலருக்கு ஏற்பட்ட காட்சி) ஏற்படவில்லையாகையால் (கபிலஸ்ம்ருதி வேதே₃பப்₃ரும்ஹணமாகாது)] என்கிற ஸ்ம்ருதியதி₄கரணத்தில் மூலப்ரக்ருதியே ஜக₃த்காரணம் என்று கூறும் ஸாங்க₂யர்களை மறுத்தால் “ருஷிம் ப்ரஸூதம் கபிலம்” (ஸ்வே 5-2)
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

(ருஷியாகப் பிறந்த கபிலரை) முதலான ப்ரமாணங்களிலே உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் ஆப்தராகச் சொல்லப்படுபவராய், தன்னுடைய யோக₃ வலிமையாலே உண்மைப்பொருளை விளக்குவதற்காகச் செய்த ஸ்ம்ருதியை புறக்கணிக்கவேண்டிவரும். அதனால் ஸ்ம்ருதியை புறக்கணித்த குற்றம் வரும், என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யும் ஸாங்க்யரைக் குறித்து, கபிலஸ்ம்ருதியை ஆத₃ரித்தால் “யத்யவை கிஞ்ச மநுரவத₃த் தத₃பே₄ஷஜம்” (யஜு.அஷ்ட.3-2-11) (மனு சொன்னது அனைத்தும் மருந்தாகும்.) என்று ஆப்தராக ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டவராய் தன்னுடைய யோக₃ப்பெருமையாலே உண்மைப் பொருள்களை நேரே கண்டவரான மநுமுதலான பல ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்கள் ப்₃ரஹ்மமே ஜக₃த்காரணம் என்று கூறுவதைப் புறக்கணிக்க வேண்டிவரு மாகையாலே வேத₃ப்பொருளை பின்பற்றும் மநுமுதலானவர்களுடைய ஸ்ம்ருதிகள் கைக்கொள்ளத்தக்கவை, வேத₃ப்பொருளோடு முரண்பட்ட கபிலஸ்ம்ருதி மயக்கத்தால் எழுதப்பட்டதாகையாலே தள்ளத்தக்கது என்று அந்த அதி₄கரணத்தில் நிர்ணயித்தபடியே உண்மையை நேரே கண்டவர்களா கையாலே மிகவும் ஆப்தரான ஆழ்வார்களால் ஆத₃ரிக்கப்பட்ட போதிலும் இந்த மந்த்ரம் உபநிஷத்துக்களோடு முரண்பட்டதானால் ஆத₃ரிக்கத்தகாததாகி விடும். அப்படியல்லாமல் உபநிஷத்துக்களாலே ஒருமுக₂மாக ஆத₃ரிக்கப்படு கையால் ஆழ்வார்கள் ஆத₃ரித்ததே உண்மை என்பதை வலியுறுத்துவதற்கு, வேத₃ாந்தங்களையும் (ப்ரமாணமாக) எடுக்கவேண்டும்.

வேத₃ாந்தங்களில் சொல்லப்பட்டதானாலும்

“இதிஹாஸபுராணப்₄யாம் வேத₃ம் ஸமுபப்₃ரும்ஹயேத்|
பி₃பே₄த்யல்பஸ்ருதாத்₃ வேதே₃ா மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி||”

(புார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதி)

(இதிஹாஸபுராணங்களைக்கொண்டே வேத₃ப்பொருளை விளக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதிஹாஸபுராணங்களைக் கேட்காத புல்லறிவாளனைக் கண்டு ‘இவன் என்னைக் கலக்கிவிடுவானே’ என்று வேத₃புருஷன் புயப்படுகிறான்.) என்னும் ப்ரமாணத்தை அநுஸரித்து இதிஹாஸபுராணங்க ளைக் கொண்டு வேத₃ப்பொருளை விளக்கிக்கொண்ட ரிஷிகளும்

“கிம் தத்ர ப₃ஹுபி₄ர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர ப₃ஹுபி₄ர் வ்ரதை:|

நமோநாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த₂ ஸாத₄க:||

(நாரதீ₃யம் - அஷ்டாக்ஷரப் ப்₃ரஹ்மவித்யை 1-40)

(பலமந்த்ரங்களைக் கொண்டும், பல வ்ரதங்களைக்கொண்டும் என்ன பயன்? திருமந்த்ரம் ஒன்றே அந்த மந்த்ரங்களாலும் வ்ரதங்களாலும் அடையும் பயனை அடைவிக்கும்.)

“ஆஸீநோ வா ஸயாநோ வா திஷ்ட₂ந்தோ யத்ர குத்ர வா
நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரைகஸரண வயம்||”

(உட்கார்ந்திருந்தாலும், படுத்திருந்தாலும் ஏதோ ஒரு இடத்தில்
நின்றிருந்தாலும் திருமந்திரத்தையே தஞ்சமாகக் கொண்டவர்கள் நாங்கள்.);

“நாராயணேதி ஸப்₃தே₃ஸ்தி வாசுஸ்தி வஸவர்த்திநீ
தத₂பி நரகே கே₄ரே பதந்தீதி கிமத்₃பு₄தம்||

(விஹகே₃ஸ்வர ஸம்ஹிதை 24-12)

(திருமந்திரமாகிற ஸப்₃த₃மும் இருக்கிறது. வாக்கும் பேசும்திறமையுள்ளதாயிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் மக்கள் கொடிய நரகத்தில் விழுவது என்ன ஆஸ்சர்யம்.)

“ஆர்த்தாவிஷண்ணா: ஸிதிலாஸ்சபீ₄தா கே₄ரேஷு சவ்யாதி₄ஷு வர்த்தமாநா:।
ஸங்கீர்த்ய நாராயணஸப்₃த₃ மாத்ரம் விமுத்த₃:க₂ாஸஸுகி₂ நோ ப₄வந்தி||

(ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயம்)

(தாபத்ரயங்களால் வருத்தமுற்று அஞ்சினவர்களும், கொடிய நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்களும் திருமந்திரத்தைச் சொல்லுவதாலேயே துன்பம் நீங்கப்பெற்று இன்புறுகிறார்கள்) முதலான இடங்களில் ஆத₃ரித்தார்கள்.

ஆக, வேத₃த்தை விளக்கும் உபப்₃ரும்ஹணங்களோடு கூடிய உபநிஷத்துக்கள் ஆத₃ரிக்கையாலே, அந்த உபநிஷத்துக்களை நேரேகண்ட ஆழ்வார்கள் ஆத₃ரித்தார்கள். ஆழ்வார்கள் ஆத₃ரிக்கையாலே ஆசார்யர்கள் ஆத₃ரித்தார்கள். ஆசார்யர்கள் ஆத₃ரித்தபடியாலே நமக்கு திருமந்திரமே ஆத₃ரிக்கத்தக்கது.

மேலும், முன் எடுத்த “மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்த₂ஸாத₄க:” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி திருமந்திரமானது தாழ்ந்த ப₂லத்தோடு, மிகச்சிறந்த மோக்ஷப₂லத்தோடு வேற்றுமையில்லாமல் அனைத்தையும் தானே பெற்றுக்கொடுக்கும் பெருமைக்குரியதே. அந்தந்தப் ப₂லன்களுக்கு ஸாத₄நமான கர்மங்களைச் செய்யும்போது அஷ்டாக்ஷர ஜபம், அஷ்டாக்ஷர ஹோமம் முதலானவற்றைச் செய்வதுண்டாகையாலே, அந்தந்தப் ப₂லன்களின் ஸாத₄நங்களுக்கு துணையாயிருக்கும் பெருமையும் இத்திருமந்திரத்துக்குண்டு.

அதில் தாழ்ந்தப₂லமான ஸ்வர்க்க₃ம் முதலானவற்றை ஸாதி₄த்துக் கொடுக்கும் ஜ்யோதிஷ்டோமயாக₃ம் முதலானவற்றுக்கு “யதே₃வ வித்₃யயா கரோதி ததே₃வ வீர்யவத்தரம்” (உத்₃கீ₃தே₂பாஸநத்தோடு ஸாத₄நத்தை அநுஷ்டி₂ப்பவர்களுக்கு அந்த ஸாத₄நம் மிகுந்த வீர்யமுடையதாகிறது.) என்கிற உத்₃கீ₃தே₂பாஸநம் போலே அந்தந்த ஸாத₄நங்களால் கிடைக்கும் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

புண்யத்தின் பயன்கள் உண்டாவதற்கு தடையான வலிமைமிக்க கர்மங்களை பயனற்றதாக்கியும், அந்த புண்யங்களுக்கு சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தும் துணையாகக் கூடியது இத்திருமந்தரம்.

அவ்வண்ணமே மிகச்சிறந்ததான மோக்ஷபுருஷார்த்த₂த்துக்கு ஸாத₄நமான கர்மயோக₃ம், ஜ்ஞாநயோக₃ம் முதலானவற்றுக்கு துணையாகவும் இருக்கும் இத்திருமந்தரம்.

அது எப்படி எனில்; மிகச்சிறந்த மோக்ஷபுருஷார்த்த₂த்துக்கு ஸாத₄நமான கர்மயோக₃த்திற்கும், ஜ்ஞாநயோக₃த்திற்கும் இது துணையாயிருக்கும். அதில், கர்மயோக₃த்தை தொடங்குகிறவனுக்கு இந்த கர்மயோக₃த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையாக இருக்கும் பாபங்களைப் போக்குவதாகவும், அந்த கர்மயோக₃த்தை இடைவிடாமல் நடக்கும்படி செய்வதாகவும், கர்மயோக₃த் தால் உண்டாகும் ஜ்ஞாநயோக₃த்தை விரைவில் உண்டாகும்படி செய்வதாயுமிருக்கும். முதலில் ஜ்ஞாநயோக₃த்தைத் தொடங்க எண்ணுவனுக்கு, அந்த கர்மயோக₃த்தால் உண்டாக வேண்டியதான ஜ்ஞாநயோக₃ம் உண்டாவதற்குத் தடையான பாபங்களைப் போக்கிக் கொடுத்தும், அந்த ஜ்ஞாநயோக₃த்திற்கு தினந்தோறும் சிறப்பைப் பண்ணிக் கொடுத்தும், அந்த ஜ்ஞாநயோக₃த்தினாலுண்டாகும் ப₄க்தியோக₃த்தை விரைவில் ப₂லிக்கும்படி செய்தும் துணைபுரியும். ப₄க்தியோக₃த்தை தொடங்குகிறவனுக்கு ப₄க்தியோக₃த்தைத் தொடங்குவதற்குத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களைப் போக்கிக் கொடுத்தும், அந்த ப₄க்தி வளருவதற்குக் காரணமாயிருந்தும், அந்த ப₄க்தியின் முற்றியநிலையான பரஜ்ஞாந பரமப₄க்தி ஆகியவற்றை உண்டாக்கிக் கொடுத்தும் துணைபுரியும். இப்படி மூன்று யோகங்களுக்கும் துணைசெய்யக் கூடியது திருமந்தரம்.

இந்தத் திருமந்தரத்துக்கு இந்தச் சிறப்புக்கள் எல்லாம் உண்டாவதற்குக் காரணம் இதனுடைய சொல்லின் சிறப்போ, பொருளின் சிறப்போ எனில்;

‘ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்தஸ்த₂ம் யச்சாந்யத₃பி வாங்மயம்’ என்கிற முன் எடுத்த ப்ரமாணத்தின்படி எல்லாச்சொற்களுக்கும் காரணமாயிருக்கையால் வந்த சொல்லின் சிறப்பும் உண்டு. எல்லா அர்த்த₂ங்களையும் சொல்லுவதால் வந்த பொருளின் சிறப்பும் உண்டு. அப்படியல்லாமல் புழுகுசட்டத்திற்கு அதன் நறுமணம் போலே இந்த மந்த்ரத்துக்குச் சிறப்பு, அதனுடைய உட்பொருளாயிருக்கும் பொருளின் சிறப்பே என்றும் கூறலாம்.

கருத்துரை:- இதற்கு முன்புள்ள இரண்டு ஸ்லோகங்களாலே யதிராஜருடைய த்யையைக்குத் தாமொருவரே இலக்கென்பது திடப்படுத்தப்பட்டது. இனித் தமக்கு அவ்வெதிராஜர் தந்தருளவேண்டிய பயன்களைக் குறிப்பிடுகிறார் இந்த ஸ்லோகத்தினால். இதரமான நீச ஸப்₃த்யாதி₃ விஷயங்களை அநுப₄விக்கவேண்டுமென்னும் ஆசை மாயவேண்டுமென்பதும், யதிராஜருடைய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டரென்று தொண்டர் வரிசையில் யார் கடைசியில் இருக்கிறாரோ அவருக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற ஒரே ஒரு ஆசை எப்போதும் உண்டாக வேண்டுமென்பதுமாகிய இவ்விரண்டு ப₂லன்களையும் முறையே இஸ்லோகத்தின் இரண்டு பகுதிகளாலும் வேண்டிக்கொண்டாராயிற்று. எம்பெருமானுடைய க்ருபை - யார் மிக அதிகமாகப் பாபம் செய்து அதனால் அதி₄கமான து₃க்க₂த்தை அநுப₄வித்துப் பரிதபிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் செல்லாது. எம்பெருமானுடைய க்ருபையோவெனில் அவர்களிடமே சென்று அவர்களைக் கரையேற்றும். அதனாலன்றே ப₄க₃வான் எம்பெருமானுடைய ராமானுஜர் எம்பெருமானாரானதும். எம்பெருமானைவிட உயர்ந்தவரென்பதனாலன்றே மருமமறிந்த மஹாநுப₄ாவராகிய திருக்கோட்டியூர்நம்பிகள் தமது ஸரிஷ்யராகிய ராமானுஜரை எம்பெருமானார் என்றழைத்தருளியது. இவ்விருவகைப்பட்ட க்ருபைகளுக்கும் உள்ள வாசி 'ப₄வத்₃த்யயா' (தேவரீருடைய க்ருபையாலே) என்றதனால் கருதப்பட்டது. ப₄க₃வானுடைய த்யை அடியேனிடம் வேலைசெய்யாது. தேவரீருடைய த்யையே அடியேனுக்கு உதவுவது என்பது இங்கு ஸாரம்.

श्रुत्यग्रेद्यनिजदिव्यगुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः।

वश्यस्सदा भवति ते यतिराज तस्माच्छक्तः स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥१७॥

ஸ்ருத்யக்₃ரவேத்₃யநிஜத்₃வ்யகு₃ணஸ்வரூப: ப்ரத்யக்ஷதாமுபக₃தஸ்த்விஹ ரங்க₃ராஜ:।

வஸ்யஸ்தத₃யா ப₄வதி தே யதிராஜ தஸ்மாச்ச₂க்த: ஸ்வகீயஜநபாபவிமோசநே த்வம்॥

பதவுரை: **ஹே யதிராஜ** - வாரீர் யதிராஜரே, **ஸ்ருத்யக்₃ரவேத்₃ய** - வேத்₃யாந்தங்களின் வாயிலாக (ஆசார்யர்களிடமிருந்து) கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தக்கவைகளாகிய, **நிஜத்₃வ்யகு₃ணஸ்வரூப:** - தனக்கேயுரியவைகளாய், அநுப₄விக்கத்தக்க ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலிய கு₃ணங்களென்ன, எல்லாரையும் உட்புகுந்து நியமிக்கும் தன்மை அல்லது தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்குப் பரதந்த்ரனாயிருக்கும் தன்மையாகிய ஸ்வரூபமென்ன இவற்றையுடையவனாய், **இஹ து** - இப்ப₄மண்ட₃லத்திலோ என்னில், **ப்ரத்யக்ஷதாம் உபக₃த:** - எல்லாருடைய கண்களுக்கும் இலக்காயிருக்குந் தன்மையை அடைந்த, **ரங்க₃ராஜ:** - ஸ்ரீரங்கநாதன், **தே** - தேவரீருக்கு, **ஸத₃யா** - எப்போதும், **வஸ்ய:** - சொன்ன காரியத்தைத் தவறாமல் செய்யுமளவுக்கு வஸப்பட்டவனாய், **ப₄வதி** - தான் ஸத்தைபெற்றவனாகிருன். (தேவரீர் சொன்ன காரியத்தை நிறைவேற்றுவதனால் தான் தானிருப்பது பயனுடையதாகிற தென்று நினைக்கிறான்.) **தஸ்மாத்** - அவன் அப்படி வஸப்பட்டவனாக இருப்பதனால், **ஸ்வகீய** - தேவரீருடைய அடியவர்களின், **ஜந** - தாஸஜநங்களினுடைய, **பாபவிமோசநே** - ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

பாவத்தை விடுவிப்பதில், த்வம் – தேவாரீர், ஸக்த: ப₄வஸி – ஆற்றல் படைத்தவராக ஆகிறீர்.

கருத்துரை: ஸப்₃த₃தி₃ விஷயாநுப₄வத்தில் ஆசையைப் போக்கடிப்பதும், இராமாநுசரடியார்களில் எல்லை நிலத்திலேயிருக்கிற அடியவர்க்கு அடிமை செய்வதொன்றிலேயே ஆசையைப் பிறப்பிப்பதுமாகிய முன் ஸ்லோகத்தில் கூறிய தமது காரியத்தைச் செய்வதற்கு உறுப்பாக இராமாநுசரிடமுள்ள த₃யையை அதற்கு முன்புள்ள இரண்டு ஸ்லோகங்களால் குறிப்பிட்டு, இந்த ஸ்லோகத்தினால் தமது காரியம் செய்வதற்குத் தக்க ஆற்றல் (ஸக்தி) அவரிடம் இருப்பதை மூதலிக்கிறார். அர்ச்சாவதாரமான ஸ்ரீரங்கநாத₂ன் இப்பூ₄மியில் எல்லார் கண்களுக்கும் தென்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன்மையின் வைலக்ஷண்யத்தை (சிறப்பை) 'உபக₃தஸ்து இஹ' என்றவிடத்திலுள்ள 'து' என்பதனால் காட்டுகிறார். பரத்வமும், வ்யூஹமும் (பரமப₃த₃நாத₂னும், கூ₃ராப்₃தி₄நாத₂னும்) மிகவும் தூ₃ரதே₃ஸத்திலுள்ளவர்களாகையாலே இங்குள்ள நம் கண்ணுக்கு இலக்காகார். இராமபிரான் கண்ணபிரான் முதலிய விப₄வாவதார மூர்த்திகள் முன்யுக₃ங்களில் (காலாந்தரத்தில்) இருந்தவர்களாகையால் பிற்காலத்தவரான நம்மால் காணமுடியாதவர்களாகிறார். அந்தர்யாமியான எம்பெருமானோ யோக₃ப₄யாஸம் செய்யும் யோக₃களுக்கு மட்டுமே மனத்திற்கு விஷயமாகி நம் ஊனக்கண்களுக்கு இலக்காகமாட்டான். அர்ச்சாவதாரமான ஸ்ரீரங்கநாத₂ன் இந்த தே₃ஸத்தில், இந்தக்காலத்தில், யோக₃ம் செய்து ஸ்ரமப்படாமலேயே எல்லார்க்கும் ஊனக்கண்களுக்கு இலக்காகிறான் என்பதே அர்ச்சாவதாரத்தின் வைலக்ஷண்யமாகும். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாத₂ன் ராமாநுஜமுனிவரிட்டவழக்காக இருப்பதனால் அவனிடம் பரிந்துரைத்து அவனைக்கொண்டு நம்கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுவரென்பது இந்த ஸ்லோகத்தின் கருத்து. கர்மயோக₃ம், ஜ்ஞாநயோக₃ம், ப₄க்தியோக₃ம், ப்ரபத்தியோக₃ம் என்ற மோக்ஷாபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஐந்தாம் உபாயமான ஆசார்யனாகிய எம்பெருமானருடைய உபாயத்வமானது – புருஷகாரத்வத்தின் எல்லைநிலமாந்தன்மையே என்பது நிஸ்சயிக்கப்பட்டதாகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தினால் – என்று வ்யாக்₂யாதா அருளிச்செய்கிறார். பாபவிமோசநம் ஏற்படுமாகில் பரமப₃த₃த்தில் ப₄க₃வதநுப₄வகைங்கர்யங்கள் கிடைப்பது உறுதியாகையால் பாபவிமோசநம் மட்டுமே சொல்லப்பட்டது என்க. (17)

காலत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव।

सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत् क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र! भवच्छ्रितानाम्॥१८॥

காலத்ரயேऽபி கரணத்ரயநிர்மிதாதிபாபக்ரியஸ்ய ஸரணம் ப₄க₃வத்க்ஷமைவ

ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேऽர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்₃ர! ப₄வச்ச்₂ரிதாநாம்॥

பதவுரை: ஹே யதீந்த்₃ர – வாரீர் யதிராஜரே, காலத்ரயே அபி – கழிந்த காலம், நிகழும் காலம், வருங்காலமாகிய முக்காலங்களிலும், கரணத்ரயநிர்மித – மனம்மொழி மெய்களென்கிற மூன்று கருவிகளாலும் செய்யப்பட்ட, அதிபாபக்ரியஸ்ய –

(எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையையுடைய பகவானாலும் பொறுக்கமுடியாத வளவுக்கு) மிகவும் விஞ்சின பாவச்செயல்களைச் செய்யும் ஜீவாத்மாவுக்கு, **ஸரணம்** – பாவங்களைப்போக்கும் உபாயமானது, **ப₄க₃வத்க்ஷமைவ** – குற்றம் போக்குமவனாய் குணங்களுக்கு இருப்பிடமான பகவானுடைய பொறுமையே ஆகும். அந்தப் பொறுமையோ எனில், **த்வயா ஏவ** – ப₄க₃வானையும் ஆணையிடும் ஆற்றல்படைத்த தேவரீராலேயே, **கமலாரமணே** – கருணையே வடிவெடுத்தவளாய் ப₄க₃வானுடைய த₃யை பொறுமை முதலிய கு₃ணங்களை வெளிக்கிளப்புகிற ஸ்ரீரங்க₃நாச்சியாருடைய அழகியமணவாளானாகிய ஸ்ரீரங்க₃நாத₂னிடத்தில் **அர்த்தி₂தா இதி யத்** (ஸரணாக₃திக₃த₃யத்தில்) ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்ட தென்பது யாதொன்று உண்டோ, **ஸ ஏவ** – அந்த ப்ரார்த்த₂னையே, **ப₄வச்ச₂ரிதாநாம்** – (தேவரீருடைய அபி₄மானத்திற்கு இலக்காக) தேவரீரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட அடியார்களுக்கு, **க்ஷேம: ஹி** – உய்யும் உபாயமல்லவா?

கருத்துரை: கீழ்ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்க₃நாத₂ன் யதிராஜருக்கு வஸப்பட்டவனென்றார். இந்த ஸ்லோகத்தில் அந்த ஸ்ரீரங்க₃நாத₂னை இன்று புதிதாக, அடியேனுடைய பாவத்தைப் போக்கும்படி தேவரீர் ப்ரார்த்தி₂க்கவேண்டாம். முன்பே க₃த₃யம் விண்ணப்பிக்கும்போது ‘மநோவாக்காயை:’ என்று தொடங்கும் சூர்ணையாலே, ‘க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாந் ச ஸர்வாந் அஸேஷத: க்ஷமஸ்வ’ (முன்பு செய்யப்பட்டவையும், இப்போது செய்யப்பட்டு மவையும், இனிமேல் செய்யப்போமவையுமான எல்லாவிதமான அபசாரங்களையும் (பாவங்களையும்) ஒன்றையும் விடாமல் பொறுத்தருளவேணும்) என்று. அடியோங்களுடைய பாபங்களையும் பொறுத்தருளும்படி ப்ரார்த்தி₂த்தாய்விட்டதே. அந்த ப்ரார்த்த₂னையே போதாதோ அடியோங்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் என்கிறார்.

(முன்பு எடுத்த க₃த₃யவாக்யத்தில் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பாவத்தைப் பொறுக்கும்படி ப்ரார்த்தி₂த்தாரென்பது ஸ்பஷ்டமாக இல்லாவிட்டாலும், ‘இமையோர் தலைவா! இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுருமை, அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்’ என்று தாமும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களும், அறியாமையும், தீவினையும் பிறப்புமாய் ஓயாமல் நடந்து செல்கிற ஸம்ஸார ஸம்புந்த₄த்தை இனிமேல் அடையாமலிருப்பதற்காக, எல்லாருக்குமாகத் தாமொருவரே எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்த மாறனும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவராகையாலும், உண்மையில் – பிறர்துன்பங்கண்டு பொருமையென்னும் த₃யையை எம்பெருமானைக் காட்டிலும் அதி₄கமாகப் பெற்றுள்ளவராகையாலே, திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் தம்மைப் பதினெட்டுத் தடவைகள் நடக்கவைத்து மிகவும் வருத்தி உபதே₃ஸித்த சரமஸ்லோகார்த்த₂த்தை எந்த வருத்தத்தையும் கொடாமல் தம்மிடம் ஆசையோடு கேட்டவர்களுக்கு உபதே₃ஸித்த பெருமையை உடையவராகையாலும் யதிராஜர் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பாபத்தையும் பொறுக்கும்படி நிஸ்சயமாக ப்ரார்த்தி₂த்திருப்பரென்று நம்பியே ‘க்ஷேமஸ்ஸஏவஹி யதீந்த்₃ர! ப₄வச்ச₂ரிதாநாம்’ (தேவரீர் ப்ரார்த்தி₂த்த ப்ரார்த்த₂னையே, தேவரீரை ஆஸ்ரயித்த

அடியோங்களுக்கும் உஜ்ஜீவநோபாயமாகும்) என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார் என்று கொள்ளல்தகும். இக்கூத்துயவாக்யத்தில் “மம(அபசாராந்) என்று இல்லாததனாலும், எல்லாருடைய அபசாரங்களையும் பொறுக்கும்படி ப்ரார்த்தித்ததாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.)

श्रीमन्यतीन्द्र! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम्।

तामन्वहं मम विवर्धय नाथ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलञ्च निवर्तय त्वम् ॥१९॥

ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர! தவ தி₃வ்யபத₃ாப்யுஜ்ஜலேவாம் ஸ்ரீஸைலநாத₂கருணாபரிணாமத₃த்தாம்।
தாமந்வஹம் மம விவர்த்த₄ய நாத₂! தஸ்யா: காமம் விருத்த₃த₄மகி₂லஞ்ச நிவர்த்தய த்வம் (19)

பதவுரை: ஸ்ரீமந்யதீந்த்₃ர - தம்முடைய ஆசார்யர்களோடு தம்முடைய ஸிஷ்யர்களோடு வாசிபற மோக்ஷமளிக்கையாகிற என்றமழியாத செல்வமுடைய யதிராஜரே, த்வம் - தேவரீர், மே - அடியேனுக்கு, ஸ்ரீஸைலநாத₂ கருணாபரிணாம த₃த்தாம் - அடியேனுடைய ஆசார்யராகிய திருமலையாழ்வாரென்னும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் மிக்க கருணையினாலே தரப்பட்ட, தாம் - மிகச்சிறந்த, தவ தி₃வ்யபத₃ாப்யுஜ்ஜலேவாம் - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை, அந்வஹம் - நாடோறும், விவர்த்த₄ய - விசேஷமாக வளர்த்தருளவேணும், (அதாவது தேவரீரடியார் பரம்பரையில் கடைசிவரையில் அக்கைங்கர்யம் அடியேன் செய்யும்படி அதை வருத்த₃தி₄ செய்விக்க வேணுமென்றபடி) நாத₂ - ஸ்வாமியான யதிராஜரே, தஸ்யா:- அத்தகைய கைங்கர்யத்துக்கு, விருத்த₃த₄ம் - தடையாகிய, அகி₂லம் - எல்லாவற்றையும், காமம் நிவர்த்தய - அடியோடு போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை: கீழ் ‘வாசா யதீந்த்₃ர’ (3) என்ற ஸ்லோகத்திலும், ‘நித்யம் யதீந்த்₃ர’ (4) என்ற ஸ்லோகத்திலும் தொடங்கிய - முறையே யதிராஜருடைய அடியார்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் யதிராஜருக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் இதில் ப்ரார்த்தித்து முடிக்கிறார். ‘ஸேவாம் வர்த்த₃த₄ய’ - என்றதனால் யதிராஜ ஸேவையின் வளர்ச்சியையும், ‘விவர்த்த₃த₄ய’ என்றவிடத்தில் ‘வி’ என்னும் உபஸர்க்குத்தாலே யதிராஜருடைய அடியார் ஸேவையின் வளர்ச்சியையும் ப்ரார்த்தித்தாரென்றபடி. இதனால் தாம் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதலால் யதிராஜரே ப்ராப்யர் என்பதும், அக்கைங்கர்யத்துக்குத் தடையைப் போக்கி அதனைத் தந்து வளர்த்தலால் அவரே ப்ராபகர் என்றும் பெறப்பட்டதாயிற்று. திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு யதிராஜரோடு ஸம்பந்த₄த்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த உபகாரத்வமாத்ரமேயாகும். யதிராஜ கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாவன - இஹலோக பரலோக ஸுக₂ாநுப₄வமும், ஆத்மாநுப₄வமாகிய கைவல்யமும், யதிராஜருடைய உகப்புக்காக வல்லாமல் தன்னுகப்புக்காகச் செய்யும் ப₄க₃வத்கைங்கர்யமும் முதலியனவாகும்.

“த்₄யேயஸ்ஸத₃ா ஸவித்ருமண்ட₃லமத்₄யவர்த்தீ நாராயணஸ்ஸரஸிஜாஸந ஸந்நிவிஷ்ட:। கேயூரவாந் மகரகுண்ட₃லவாந் கிரீட ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்₄ருதஸங்க₂சக்ர:॥ “கிரீடகௌஸ்துப₄த₄ரம் மித்ராணமப₄யப்ரத₃ம்” “நீண்ட பொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்” என்று கொண்டு இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே உன்னுடைய அபி₄மதம் ஸித்₃தி₄யாது.

(யாந்யந்யாநி யத₂ாஸுக₂ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி) “அஜாயமானோ ப₃ஹுத₄ா விஜாயதே” என்றும், “பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்” என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே ஜநிஜராதீ₃து₃ரித தூ₃ரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஸௌலப்₄யம் என்கிற குணத்தை ஒப்பமிடுகைக்காக, “ப₃ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய” என்றும், “ஏஷ

த்₄யேயஸ் ஸத₃ா ஸவித்ருமண்ட₃லமத்₄யவர்த்தீ

நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட:।

கேயூரவாந் மகரகுண்ட₃லவாந் கிரீட

ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்₄ருதஸங்க₂சக்ர:॥ (நாரஸிம்ஹபுராணம்)

[ஸு₃ர்யமண்ட₃லத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், கமலாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்ட₃லம், கிரீடம், ஹாரம், இவைகளை உடையவனும், ஸுவர்ணமயமான ஸரீரத்தை உடையவனும், ஸங்க₂சக்ரங்களை த₄ரித்தவனுமான நாராயணன் எப்போதும் த₄யானிக்கத்தக்கவன்.]

கிரீடகௌஸ்துப₄த₄ரம் மித்ராணமப₄யப்ரத₃ம்।

[கிரீடத்தையும், கௌஸ்துப₄த்தையும் த₄ரிப்பவனும், (தன்னை) அண்டினவர்களுக்கு அப₄யமளிப்பவனுமான (எம்பெருமானே).] என்னும் ப்ரமாணங்களும், ‘நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்’ (திருவாய் 5-5-7) என்னும் ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயலும் என்று இப்படிப் பல ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ரூபமில்லை என்று நீ சொல்லுவது தேறாது.

(யாந்யந்யாநி யத₂ாஸுக₂ம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி)

அஜாயமானோ ப₃ஹுத₄ா விஜாயதே। தஸ்ய தீ₄ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்।(புருஷஸூக்தம்) [பிறப்பற்றவனாயிருந்தும், பலபடியாகப் பிறக்கிறான் (பரமபுருஷன்). அவனுடைய அவதாரத்தை தீ₄ரர்களே (அறிவில் மிக்கோரே) நன்கு அறிகிறார்கள்.] என்றும், ‘பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்’ (திருவாய் 2-9-5) என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்கள் இருக்கையாலே பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு முதலான தாழ்வுகளற்ற ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஸௌலப்₄யம் (எளிமை) என்னும் குணத்தை வெளியிடுகைக்காக

நாராயண: ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவநிகேதந:। நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₂ராம் புரீம்॥” என்றும், “ஸ ஹி தே₃வைருதீ₃ர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வத₄ார்த்தி₂பி₄:। அர்த்தி₂தோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:॥ “ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃” என்றும் “இச்ச₂ாக்₃ருஹீதோ₃பிமதோருதே₃ஹஸ் ஸம்ஸாதி₄தா₃ஸேஷஜக₃த்₃தி₄தோ₃ஸௌ” என்றும், “விஷ்ணுத்வமுப

ததை₃க்ஷத ப₃ஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்ருஜத। (ச₂ாந்.6-2-3) [(அந்தப் பரப்₃ரஹ்மம் ‘(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.)] என்றும்,

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் கூரீரார்ணவநிகேதந:।

நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₄ராம் புரீம்॥ (ஹரிவம்ஸம் 113-62) [பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே பைந்நாகப்பாயை விட்டு மது₄ராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.] என்றும்,

ஸ ஹி தே₃வைருதீ₃ர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வத₄ார்த்தி₂பி₄:।

அர்த்தி₂தோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:॥(ரா.அ.1-7)

[கொழுத்தவனான ராவணனுடைய வத₄த்தை விரும்பும் தே₃வர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனும், பழமையானவனுமான விஷ்ணு மநுஷ்ய லோகத்தில் பிறந்தான்; (அப்படி அவதாரம் செய்த) அந்த ராமபிரானே (தன் பராவஸ்தை₂யைக் காட்டிலும் கு₃ணத்தில் சிறந்தவனானான்.) என்றும்,

பரித்ராணய ஸாதூ₄நாம் விநாஸாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்।

த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃॥ (கீ₃தை 4-8)

[ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதி₃கத₄ர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுக₃ந்தோறும் நான் பிறக்கிறேன்.] என்றும்,

ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாத்மகோ₃ஸௌ

ஸ்வஸக்திலேஸோத்₃த்₄ருதபூ₄தஸர்க்க₃:।

இச்ச₂ாக்₃ருஹீதாபி₄மதோருதே₃ஹஸ்

ஸம்ஸாதி₄தா₃ஸேஷஜக₃த்₃தி₄தோ₃ஸௌ॥ (வி.பு.6-5-84)

[இந்த ப₄க₃வான் ஸகலகல்யாணகு₃ணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்; தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே த₄ரிக்கப்பட்ட பூ₄தங்களை உடையவன்; இச்சையினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இஷ்டமானவையுமான பல தே₃ஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா ஜக₃த்துக்கும் நன்மையைச் செய்பவன்.] என்றும்,

ரக்ஷார்த்த₂ம் ஸர்வபூ₄தாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்₃மிவாந்। (ரா.உத்.85-18;

ஜக்₃மிவாந்” என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே, அதி₃திக்கு த்₃வாத்₃ஸ புத்ரனாய்க்கொண்டு அவதரித்த அவதாரத்தோடும், “தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்” என்கிற ராமாவதாரத்தோடும், “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்” என்கிறபடியே தே₃வதாகார்யார்த்த₂மாக அவதரித்தருளின ராமக்ருஷ்ணாத்₃யவதாரங்களோடும் வாசியற.

(தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிப₄வைர் க₃ாடே₄பகூ₃ட₄நி தே) “ராக₄வத்வே₃ப₄வத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷா₃நபாயிநீ||” என்கிறபடியே அவ்வோ அவதாரவிக்₃ரஹங்களுக்கு அநுரூபமான உன்னுடைய அவ்வோ அவதாரங்களிலுண்டான தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத்தாலே, “உபேதம் ஸீதயா பூ₄யஸ் சித்ரயா ஸஸிநம் யத₂” “ப₄ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே” என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகை

104-9) [எல்லா ஜீவராஸிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக, விஷ்ணுவாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தான்.] என்றும் இப்படி பல ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே கஸ்யபரின் மனையியான அதி₃திக்கு பனிரெண்டாவது பிள்ளையாக அவதரித்த வாமனாவதாரத்தோடும், “தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்” (திருவாய் 10-1-8) என்ற ராமாவதாரத்தோடும், “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” (திருவாய் 9-1-10) என்கிறபடியே தே₃வர்களின் கார்யத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக பலராமன், க்ருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களோடும் வேற்றுமையில்லாமல் எல்லா அவதார ரூபங்களையும்.

(தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிப₄வைர்க₃ாடே₄பகூ₃ட₄நி தே)

ராக₄வத்வே₃ப₄வத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி|

அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷா₃நபாயிநீ|| (வி.பு.1-9-144)

[இந்தப் பிராட்டி, (ப₄க₃வான்) ராமனாய் அவதரித்தபோது ஸீதையானாள்; க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபோது ருக்மிணியானாள்; விஷ்ணுவினுடைய மற்ற அவதாரங்களிலும் இவள் (அவனைவிட்டு) அகலாதவளாயிருக்கிறாள்.] என்கிறபடியே அந்தந்த அவதாரத் திருமேனிகளுக்குப் பொருந்தியதான உன்னுடைய ஸீதை, ருக்மிணி முதலான அவதாரங்களில் நீ எடுத்துக்கொண்ட தி₃வ்யமங்க₃ள திருமேனியாலே,

ஸ்தி₂தயா பார்ய்வதஸ்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா

உபேதம் ஸீதயா பூ₄யஸ் சித்ரயா ஸஸிநம் யத₂|| (ரா.அ.16-10)

[சித்ராநக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய சந்திரனைப்போல், சாமரத்தைக் கையில் கொண்டு அருகிலிருப்பவளான ஸீதையுடன் கூடியவனான ராமனை.] என்றும்,

யாலே க₃ட₄மாக ஆலிங்க₃நம் பண்ணும்படியிறே இருப்பது. ஆக, இந்நாலு ஸ்லோகத்தால் லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டமான வஸ்துவே உபேயமாகக்கடவது என்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஆளவந்தார்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.

தம் த்₃ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுக₂ாவஹம்।

ப₃பூ₄வ ஹ்ருஷ்டா வைதே₃ஹீ ப₄ர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜோ (ரா.ஆ.30-40)
[சத்ருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுக₂த்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து வைதே₄ஹி உள்ளானாள்; ஸந்தோஷமுமடைந்தாள். ப₄ர்த்தாவான ஸ்ரீராமனை ஆலிங்க₃னம் செய்துகொண்டாள்.] என்றும் இப்படி ப்ரமாணங்கள் உண்டாகையாலே எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு முற்கூறிய திருமேனியையும் பிராட்டி ஆரத்தமுவியிருப்பாளன்றே. ஆக, இந்த நான்கு ஸ்லோகங்களால் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனே அடையத்தக்க உபேயமாவான் என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்கிறார்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸுதர்ஸனரின் சது:ஸ்லோகீ விவரணம் முற்றிற்று.

இடைச்சாதிப் பெண்களாயினும், பரமரஸிகனான தானுங்கூட மனமுகக்கும் படியான அவர்கள் பெண்மையையும், இளம்பருவத்தையும் அநுஸந்தித்து அதிஸுந்தரமான அவ்விடைச்சிகளுடைய ஸ்ருங்காரவிலாஸங்களைக்கண்டு, ஸந்தோஷத்தினால் தன்னுடைய இரண்டு கண்களையும் திறந்து, க்ருஷ்ணன் இவர்களைப் பார்க்க, அப்பொழுது அவன் கண்களின் பரப்பையும் சாஞ்சல்யத்தையும் பார்த்து அதிலே மூழ்கிக் கிடந்தார்கள்; பின்பு சிலகாலம் கழிந்தவாறே தாங்களேதேர்ந்து முன்னுபவித்த அக்கண்களைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டித் தங்கள் கண்களை விழித்துப்பார்க்கும்போது இடையிலே அவனுடைய இளகிப்பதியாநின்ற பருவமும் அப்பருவத்துக்குரிய வ்யாபாரங்களும் இனிதாகத் தோற்றக்கண்டு அவற்றிலே ஆழ்ந்து கிடந்தார்கள். இப்படி அவர்களை மோஹிப்பிக்கவல்ல க்ருஷ்ணனானவன் வன்நெஞ்சனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுவனாக. (11)

निखिलभुवनलक्ष्मीनित्यलीलास्पदाभ्यां

कमलविपिनवीथीगर्वसर्वङ्गषाभ्याम् ।

प्रणमदभयदानप्रौढिगाढोद्धताभ्यां

किमपि वहतु चेतः कृष्णपादाम्बुजाभ्याम् ॥१२॥

நிகி₂லபு₄வநலக்ஷ்மீநித்யலீலாஸ்பத₃ாப₄யாம்

கமலவிபிநவீதீ₂க₃ர்வஸர்வங்கஷாப₄யாம்

ப்ரணமத₃ப₄யத₃ாநப்ரௌடி₄க₃ாடே₄த₃த₄தாப₄யாம்

கிமபி வஹது சேத: க்ருஷ்ணபாத₃ாம்பு₃ஜாப₄யாம்

பதவுரை: (நிகி₂லபு₄வநலக்ஷ்மீநித்யலீலாஸ்பத₃ாப₄யாம்) நிகி₂ல—ஸமஸ்தமான, பு₄வந—லோகங்களிலுள்ள, லக்ஷ்மீ—ஸௌந்தர்யலக்ஷ்மிக்கு, நித்ய—எப்போதும், லீலா ஆஸ்பத₃ாப₄யாம்—விஹாரஸ்த்தாநமுமாய், (கமலவிபிநவீதீ₂க₃ர்வஸர்வங்கஷாப₄யாம்) கமலவிபிந—தாமரைக்காடுகளினது, வீதீ₂—வரிசைகளுக்கு, (அழகினுலு)ண்டான, க₃ர்வ—கொழுப்பை, ஸர்வங்கஷாப₄யாம்—வேருடனெடுத்துக்களைவதுமாய், (தன்னைச்) ஸரணமடைந்தவர்கள் விஷயமாக, அப₄யப்ரத₃ாந—அபயப்ரதாநம் பண்ணுவதினலுண்டான, ப்ரௌடி₄—காம்பீர்யத்தினால், க₃ாட₄—மிகவும், உத₃த₄தாப₄யாம் —உயர்ந்ததுமாயிருக்கிற, க்ருஷ்ணபாத₃ாம்பு₃ஜாப₄யாம்—கண்ணனுடைய திருவடிகளினால், சேத:—(என்னுடைய) ஹ்ருதயமானது, கிம் அபி—அளவிடக்கூடாத (ஸுகத்தை) வஹது—வஹிக்க(அடைய)க்கடவது.(12)

தாத்தப்ர்யம்: “ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே ப்ரஹ்மாதிகளாலும் அளவிடக்கூடாத ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாதம்— செப்டம்பர் 2009 29

வைபவமுடையவன், நானே மிகவும் சிறிய ஞானத்தன், அவன் ஒரேகாலத்தில் தன் மஹிமைமுழுவதும் காட்டில் என்னால் அநுபவிக்கப்போகாது. ஆகையால் அவனுடைய ஒவ்வோரவயவங்களைத் தனித்தனியே அநுபவிக்கவேண்டும்” என்று கருதி முதலில் தனக்கு ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயுமுள்ள திருவடிகளைத் தம் நெஞ்சிலிருந்த ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு முன்னே ஒவ்வொரு தாமரைப்பூவும் நமக்கு மேல் அழகியதொன்றுமில்லை என்று கர்வமடைந்திருந்தது. இப்பொழுது மைஸ்தலோகங்களிலுள்ள அழகெல்லாம் குடியேறியிருக்குமதான இத்திருவடிகளைக் கண்டு, இதை நம்மில் ஒவ்வொருவரால் ஜயிக்கப்போகாதென்று அத்தாமரைப்பூக்கள் குழாங் குழாமாகத் திரண்டு வரிசை வரிசையாய் நின்று இத்திருவடியினழகை மேலிடக்கருதினவாறே, இத்திருவடிகளினழகு அத்தனைக்கும் விஞ்சியிருக்கையாலே அவற்றைத்தோற்பித்து அவற்றினுடைய கர்வமனைத்தையும் சிறிதும் ஸேஷியாமல் அபஹரித்துவிட்டது. ஆகையால் இவ்வழகிய திருவடிகளுக்குமேல் நமக்கொரு ப்ராப்யமில்லை; ஆனால் இந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமென்னென்னில், தன்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் வணங்கினார்க்குத் தன்னையடைகைக்கு விரோதியாயுள்ள பாபங்களைப்போக்கி அவர்களைத் தன்கீழே அமைத்துக்கொள்ளவல்ல ப்ராபகமும் தானேயாயிருந்தது. இப்படி உபாயமும், உபேயமுமாயுள்ள அத்திருவடிகளையே யடைந்து என்னுடைய மநஸ்ஸு மிகவும் ஆநந்தபரிதமாகக் கடவதாக. (12)

प्रणयपरिणताभ्यां प्राभवालम्बनाभ्यां

प्रतिपदललिताभ्यां प्रत्यहं नूतनाभ्याम् ।

प्रतिमुहुरधिकाभ्यां प्रस्तुवल्लोचनाभ्यां

प्रभवतु हृदये नः प्राणनाथः किशोरः ॥१३॥

ப்ரணய பரிணதாப்யாம் ப்ராப₄வாலம்ப₃நாப்யாம்

ப்ரதிபத₃லலிதாப்யாம் ப்ரத்யஹம் நூதநாப்யாம்

ப்ரதிமுஹூரதிகாப்யாம் ப்ரஸ்துவல்லோசநாப்யாம்

ப்ரப₄வது ஹ்ருத₃யே ந: ப்ராணநாத₂ கிஸோர:॥ (13)

பதவுரை: (ப்ரணய பரிணதாப்யாம்) ப்ரணய—(ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலுண்டான) ப்ரீதியினால், பரிணதாப்யாம்— பரிபக்வ(பூர்ண)மானதும், (ப்ராப₄வாலம்ப₃நாப்யாம்) ப்ராப₄வ—ஐஸ்வர்யத்துக்கு, ஆலம்ப₃நாப்யாம்—காரணபூதமானதும், (ப்ரதிபத₃லலிதாப்யாம்) ப்ரதிபத₃—அடிக்கடி(யுண்டான), லலிதாப்யாம்—ஸௌந்தர்யாதிஸயத்தையுடையதும், ப்ரத்யஹம்—தினந்தோறும், நூதநாப்யாம்—

புதிதுபுதிதாகத்தோற்றுவதும், ப்ரதிமுஹு:—க்ஷணந்தோறும், அதி₄காப்யாம்—பரந்து தோற்றுவதும், (ப்ரஸ்நுவல்லோசநாப்யாம்) — (ஆஸ்ரிதர்க்கு) ஸர்வாபீஷ்டங் களையும் சொரிவதுமான, லோசநாப்யாம்—திருக்கண்களுடன், ப்ராணநாத₂:— (என்னுடைய) ஸகலேந்தரியங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய், கிஸோர:—பாலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனானவன், ந:—நம்முடைய, ஹ்ருத₃யே—நெஞ்சில், ப்ரப₄வது— தோற்றக்கடவகை.(13)

தாத்தப்ர்யம்: ஆனால் அத்திருவடிகளைக் கரணத்ரயத்தாலும் பற்றும்வகை என்னென்னில், அதற்கு நாமருமைப்படவேண்டா, அவனுடைய திருக்கண்களே ஆஸ்ரயிக்கப்பண்ணுமென்று சொல்லி அவற்றை அநுபவிக்கிறார்.

சேதநரிடத்திலுண்டான ப்ரீதியெல்லாம் ஒருவடிவு தோற்றுகின்றதோ வென்னும்படியாகக் காணும் க்ருஷ்ணனுடைய கண்களில், ப்ரீதியிகவும் விஞ்சியிருந்தது; ப்ரீதியிருந்தாலுபயோகமென்? அவரவர்களுடைய கர்மங்கள் அவரவர்களால் அநுபவித்தே கழியக்கடவதன்றே வென்னில்; இந்த நியமத்தைக் கடந்து தாழ்ந்தாரைத் தான் உயர்த்தினால், “இப்படி செய்யலாமோ” என்று தன்னை நியமிக்கவல்லார் ஒருவரில்லாதபடி ஸ்வாதந்தர்யமுமாயிருக்கும்; அதற்குமேலே, மேன்மேல்வளராநின்ற காந்தியுடையதாய்க்கொண்டு காண்பார்க்கு அடிக்கடி புதிதுபுதிதாய்த் தோன்றிச் சேதநரை வஸீகரித்து, இனிமேலும் இவர்களுக்கு என்ன நன்மைசெய்யப்போகிருமென்று பெருகாநின்ற மனோரத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு, இவர்களுடைய கோரிக்கையை ஒன்றுபத்தாகக் கொடுக்கும்; இப்படிப்பட்ட கண்களுடன் கூடினவனாய்க்கொண்டு என்னுயிர்த்துணையான க்ருஷ்ணன், இக்கண்ணழகைவிட்டு மற்றொன்றையறியாத என் மனதில் விசதமாகத் தோற்றக் கடவதாகவேணுமென்கிறார். (13)

14. माधुर्यवारिधिमदान्धतरङ्गभङ्गी-

शृङ्गारसंकलितशीतकिशोरवेषम् ।

आमन्दहासललिताननचन्द्रबिम्बं

आनन्दसम्प्लवमनुप्लवतां मनो मे ॥

மாது₄ர்ய வாரிதி₄ மத₃ாந்த தரங்க₃ பங்கீ₃

ஸ்ருங்க₃ார ஸங்கலித ஸீத கிஸோர வேஷம்।

ஆமந்த₃ஹாஸ லலிதாநந சந்த்₃ர பி₃ம்ப₃ம்

ஆநந்த₃ஸம்ப்லவமநுப்லவதாம் மனோ மே॥

பதவுரை: (மாது₄ர்ய வாரிதி₄ மத₃ாந்த தரங்க₃ பங்கீ₃ ஸ்ருங்க₃ார ஸங்கலித ஸீத ஸ்ரீஸைஸேதயாபாத்ரம்— செப்டம்பர் 2009

கிபோர வேஷம்) மாது₄ர்ய— போக்யதையாகிற, வாரிதி₄—ஸமுத்ரத்தில் நின்றமுண்டானதாய், மது₃—கர்வத்தினால், அந்த—மூடமுமாயிக்கிற, தரங்க₃— அலைகளுடைய, ப₄ங்கீ₃—ரீதியையுடைத்தான, ஸ்ருங்கார—ஸ்ருங்காரசேஷ்டைகளுடன், ஸங்கலித—கூடியும், ஸீத—(ஸேவிப்பவர் கண்களுக்கு) குளிர்ந்துமிருக்கிற, கிபோர—சிறுபிள்ளையினுடைய, வேஷம்—வேஷம் பூண்டவனும், (ஆமந்தஹாஸ லலிதாநந சந்த்₃ர பி₃ம்ப₃ம்) ஆமந்தஹாஸ—கொஞ்சம் புன்னகையினால், லலித—எழில்பூண்ட, ஆநநசந்த்₃ரபிம்ப₃ம்—சந்த்ரமண்டலம்போன்ற முகத்தையுடையவனும், (ஆநந்த₃ ஸம்ப்லவம் அநுப்லவதாம் மநோ மே) ஆநந்த₃— ஸுகத்துக்கு, ஸம்ப்லவம்— ஸமுத்ரம்போல் முக்யஸ்த்தாநமாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, மம — என்னுடைய, மந: — மநஸ்ஸானது, அநுப்லவதாம்—பின் செல்லக்கடவதாக. (14)

தாத்தபர்யம்: இதில் முகத்தினழகை அநுபவிக்கிறார்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வடிவில் போக்யதையானது ஸமுத்ரம்போல் அளவிட்டறியப்போகாது; அதற்குமேலே, அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் கிளம்பி ஒருவராலும் தகையவொண்ணாதபடியெறிகிற அலைகள் போலிராநின்றது ஸ்ருங்காரவிலாஸங்கள்; வடிவில் நடமாடாநின்ற இளம்பருவமும் கண்டவர்களுடைய கண்களைக் களிக்கப் பண்ணவற்றாயிருந்தது. இவற்றோடு கூடிய முகமானது, நிலவுபோன்ற புன்னகையினால் எங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு சந்த்ரபிம்பம்போல் மிகவுமழகியதாய் பக்த ஜநங்களுடைய மனதில் ஆநந்தஸாகரத்தைத் தேக்காநின்றது; இப்படிப்பட்ட அவனுடைய முகத்தை, அவனைக்கண்டல்லது தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையதான என்னுடைய மநஸ்ஸானது, எப்போதும் த்யாநிக்கக் கடவதாக. (14)

अव्याजमञ्जुलमुखाम्बुजमुग्धभावैः

आस्वाद्यमाननिजवेणुविनोदनादम् ।

आक्रीडताम् अरुणपादसरोरहाभ्याम्

आर्द्रे मदीयहृदये भुवनार्द्रमोजः ॥१५॥

அவ்யாஜமஞ்ஜுலமுக₂ாம்புஜமுக்₃த₄ப₄ாவை:

ஆஸ்வாத்யமாநநிஜவேணுவிநோத₃நாத₃ம்।

ஆக்ரீ₃தாம் அருணபாத₃ஸரோருஹாப்₄யாம்

ஆர்த்₃ரே மதீ₃யஹ்ருத₃யே பு₄வநார்த்₃ரமோஜ:॥

பதவுரை: (அவ்யாஜமஞ்ஜுலமுக₂ாம்புஜமுக்₃த₄ப₄ாவை:) அவ்யாஜ—ஒரு வ்யாஜத்தினால்ன்றிக்கே (ஸ்வாபாவிகமாகவே), மஞ்ஜுல—அழகுபொழிகிற, முக₂ாம்புஜ—முகாரவிந்தத்திலுண்டான, முக்₃த₄—மநோஹரமான,

திருக்கழுத்திலே ஜாத்யுசிதமாகச் சாத்தின ஆப₄ரணம். (அனந்தசயனன்) உரகமெல்லணையானிறே. (தக்க மாமணிவண்ணன்) மிக்க ப்ரகாஸத்தை யுடைய நீலரத்நம் தகுதியாம்படியான நிறத்தையுடையவன். உபமாநோப மேயங்கள் துல்யவிகல்பமாய்த் தென்கிறது. (வாசுதேவன்) வஸுதே₃வபுத்ரன் வாஸுதே₃வனென்னுமதொழிய “ஸர்வம் வஸதீதி வாஸுதே₃வ:” என்னமாட்டாரிப்போதிவர்; இது தானிறே அதுதானும். (2)

அவ.- மூன்றும்பாட்டு. ஒரு பரிவேஷ சந்த்₃ரன், ஒருமேக₄ம், இவை உபமாநமாகவருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா.- (மின்னித்யாதி₃) மின்கொடியோடே சேர்ந்த அத்₃விதீய சந்த்₃ரனும். அதைச் சூழ்ந்த பரிவேஷமும் போலே திருவரையிலே சாத்தின பொன்னொணும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாஸியா நின்ற வெள்ளி அரசிலைப்பணியும், அவை கீழே தோன்ற அடுக்க மேலேசாத்தின பொன்னின் (ஆமைத்தாலிபூண்ட) கூர்மாகாரமான தாலியாகிற ஆப₄ரண விசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கிற. (அனந்தசயனன்) அவதாரத்தினுடைய மூலத்தைநினைத்துச்சொல்லுகிறது. “நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாக₃த:” (ஹரிவம்ஸம் விஷ்ணுப.55-52) என்னக்கடவதிறே. (தக்கமாமணிவண்ணன்) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவனித்யாதி₃) பூர்வஸுதே₃வர் திருமகன், தளர்நடை நடவாளே. (2)

மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்டிங்களும் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப் பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றூடையொடும் மின்னில்பொலிந்ததோர் கார்முகில்போலக்கழுத்தினிற்காறையொடும் தன்னில்பொலிந்த விருடகேசன் தளர்நடைநடவாளே, (3)

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி₃) மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகலங்க சந்த்₃ரமண்ட₃லமும் அதைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. (பின்னலித்யாதி₃) திருவரையில் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலே கோவைப்பட்டு ப்ரகாஸிக்கிற வெள்ளிஅரசிலைப்பணியும், இவற்றுக்குமேலேசாத்தின பொன்னின்சிறுருடையுமாகிற

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி₃) ஸமபி₄வ்யாஹார ப₂லிதம் (அத்தோடு சேர்ந்து) என்றது. திங்களானபோதே வெளுத்திருக்கை ஸித்₃த₄மென்று “வெண்” என்றதுக்கு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (அகலங்கம்) என்று. “பின்னலில்” என்றவிடத்தில் “இல்” குறைந்து “பின்னல்” என்று கிடக்கிறதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (திருவரையிலித்யாதி₃). பின்னலுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தமான மின்னுக்கருகு₃ணமாக (பொற்பின்னலும்) என்றது. “மின்னில்” என்ற ஸப்தமியை த்ருதீயையாக்கி “பொலிந்த” பூர்வஸுதே₃யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

சிற்புறையோடுங்கூட, தன்னைச்சூழ்ந்த மின்னாலே ப்ரகாஸிக்கப்பட்ட, கரியமேக₄ம்போலே, சாத்தின திருக்கண்டங்காறையாலே ப்ரகாஸிக்கப்பட்ட திருக்கழுத்தோடே. (தன்னில் பொலிந்த) முன்பு சொன்ன உபமாநங்களாலே ஸௌந்த்யம் பொலிகையன்றிக்கே “தானே தனக்குவமன்” (மூன்று.திருவ. 38) என்கிறபடியே தன்னிலே பொலிந்த ஸௌந்த்யத்தையுடையரான (இருடகேசன்) பொலிவாலே இந்த₃ரியங்களை அபஹரிக்கவும், தன்னாலே இந்த₃ரியங்களை நியமிக்கவும் வல்லவன். தன்னில், தன்னுடைய ஸௌந்த்யத்தாலே திருவாப₄ரணங்களுக்குப் பொலிவுகொடுத்தவென்னுமாம். அன்றிக்கே, (தன்னில்பொலிந்த) தன்கோயிலானது “முகில்வண்ண வானம்” (திருவாய்.7-2-11) என்கிறுப்போலே தன்னுடைய ஸௌந்த்யம் சாயையாலே நிறைந்தவென்னுமாம். (3)

அவ.-நாலாம்பாட்டு. இந்நடை இவனை உகவாத ஸத்ருக்கள் தலைமேலே நடக்குமோதானென்கிறார்.

இவற்றோடும். (மின்னிலித்யாதி₃) மின்னாலே விளங்கப்பட்டதொரு காளமேக₄ம்போலே திருக்கழுத்தில் சாத்தின காரையோடும். (தன்னிலித்யாதி₃) இவ்வொப்பனைகள் மிகையாம்படி தன்னழகாலே ஸம்ருத்த₃த₄னயிருப்பானாய் அவ்வழகாலே கண்டவர்களுடைய இந்த₃ரியங்களைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுமவன் தளர்நடை நடவானோ? ... .. (3)

கன்னற்குடம்திறந்தா லொத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன் திருமாவ்வன் தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான் தன்னெற்றுமாற்றலர் தலைகள்மீதே தளர்நடைநடவானோ. (4)

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி₃) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமோபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனாய்க்கொண்டு. (கணகண) என்றது - விட்டுச்சிரிக்கிற போதை ஸப்த₃நாகாரம். (முன்னித்யாதி₃) முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய

என்றத்தை லக்ஷணயா காந்த்யாதி₄க்யமென்று விவக்ஷித்தர்த்த₂ம் (மின்னாலே யித்யாதி₃). கீழெல்லாம் ஆப₄ரணஸோப₄யை யருளிச்செய்து “தன்னில்பொலிந்த” என்கையாலே ப₂லிதார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வொப்பனையித்யாதி₃). ... .. (3)

அரு.நாலாம்பாட்டு. (கன்னலித்யாதி₃) திருப்பவளத்தில் தீர்த்த₂ம் ஊறிவருகைக் கருகுணமாக “கன்னல்” என்றத்தை தத்காரணமான கருப்பஞ்சாறாக வர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (கருப்பமித்யாதி₃). (இல்லி) என்றது - சில்லியென்றபடி.

ஸ்வா.- (கன்னலித்யாதி₃) கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் திறந்த இல்லியூடே ஊறிப்பொசிந்து பாயுமாபோலே. (கணகண சிரித்துவந்து) கணகணவென்றது சிரிப்பை அநுகரித்தாதல். கணகணப்பென்று - உஷ்ணத்துக்குப்பேராய், வெச்சாப்புத் தோன்றச் சிரித்தானென்னுதல். (உவந்து) ப்ரியப்பட்டு. (முன்வந்துநின்று) முன்னேவந்து நின்று. (முத்தம்தரும்) திருப்பவளத்தை உபகரிக்கும். (என்முகில்வண்ணன்) நான் என்னுடையவென்றபி₄மாநிக்கும் படி எனக்கு வசமாய், கார்முகில்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். எனக்கு வசமாகைக்கடி அலர்மேல் மங்கையுறைமாற்பனுகையிறே.

(தன்னைப்பெற்றோர்க்கு) தன்னைப் புத்ரனாகப் பெற்ற ப₄ாக்யத்தையுடைய எனக்கு. (தன்வாயமுதம்தந்து) “முன்பேமுத்தம் தரும்” என்றும், இப்போது “வாயமுதம் தந்து” என்றுமருளிச்செய்கையாலே, முற்பாடு “முத்தம் தந்தருளும்” என்று ப்ரார்த்த₂நையாய், அது இப்போது ஸித்₃தி₄த்ததென்றும் தோன்றுகிறது. (என்னைத்தளிர்ப்பிக்கின்றான்) இவ்வாயமுதம் விளை நீராகவினே, இவருடைய ஸத்தை வர்த்திப்பது; ஆகையிறே “தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றது.

அத₄ராஸ்வாத₃த்தைத் தாராநிற்கும். (முத்தம்) - அத₄ரம். (என்னித்யாதி₃) எனக்கு ப₄வ்யனாய், காளமேக₄ம்போன்ற வடிவையுடையனாய், அந்த ப₄வ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்ப₃ந்த₄த்தையுடையவன்.

(தன்னையித்யாதி₃) தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற ப₄ாக்யத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய வாக₃ம்ருதத்தைத் தந்து என்னைத் தழைப்பியா நின்றான். இங்கே “வாயமுதம் தந்து - தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன் செய்துபோரும் ஸ்வப₄ாவகத₂நம் பண்ணினபடி. (தன்னென்று இத்யாதி₃) தன்னேடு எதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள் மேலே தளர்நடை நடவாளே. (4)

**முன்னலோர்வெள்ளிப்பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்தோட
பின்னைத்தொடர்ந்ததோர்கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம் பரவியோவாப் புகழ்ப்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாளே. (5)**

“தளிர்ப்பிக்கின்றான்” என்றதினர்த்த₂ம் (தழைப்பியாநின்றான்) என்றபடி. அதாவது - ஸந்தோஷத்தாலே என்னுடம்பு பூரிக்கப்பண்ணினென்றபடி. “முத்தம்தரும்” என்றதுக்கும் “வாயமுதம்தந்து” என்றதுக்கும் தோன்றுகிற பெளநருக்த்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கேயித்யாதி₃). இத்தால் - முத்தம் தருகை ஸ்வப₄ாவம்; தருகையாலே “வாயமுதம் தந்தான்” என்று, அதுக்கு அதை ஹேதுவாகச்சொல்லிற்றுய்த்து. “எற்று” என்றதினர்த்த₂ம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... (4)

(தன்னெற்றியித்யாதி₃) தனக்கெதிரேவந்து ஸத்ருக்களாய் நிற்கிறவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாடுவென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிராராதல்; நிர்ணயிக்கிராராதல்; ப₄யப்படுகிராராதல். அன்றிக்கே, - “ஸஞ்ஜாதப₃ாஷ்ப:” (ரா.கி.24-24). ... ..(4)

அவ.- அஞ்சாம்பாட்டு. ஒருமலைக்குட்டனை ஒருமலைக்குட்டன் தொடர்ந்தோடுமாபோலே க்ருஷ்ணன் நம்பிமூத்தபிரானைத் தொடர்ந்தோடுகிற ப்ரகாரத்தை அநுப₄விக்கிரார்.

ஸ்வா.- (முன்னலித்யாதி₃) கருமலைக்குட்டனுக்கு முன்னே நன்றாய் அத்₃விதீயமாய், பெரிதான வெள்ளிமலைக்குட்டன் - மலை ஈன்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடெனவிரைந்தோட. (பின்) அக்குட்டியின் பின்னே. (தொடர்ந்து ஒரு கருமலையித்யாதி₃) அஞ்ஜநகி₃ரி ஈன்ற குட்டி தன் செருக்காலே அதைத் தொடர்ந்தோடுவது போலே.

(பன்னியித்யாதி₃) லோகத்திலுள்ளார் ஸாஸ்த்ரங்களையும், ஸ்தோத்ரங் களையும் ஆசார்யமுக₂த்தாலே ஆராய்ந்து இடைவிடாதே ஸ்துதித்துப் போரும் படியான புகழையுடையனாய், தனக்கு அக்₃ரஜனான நம்பிமூத்தபிரான் வெள்ளிமலைக்குட்டிபோலே செருக்காலேமுன்னேஓட, பின்னே அவனைப்

வ்யா.- அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி₃) முன்னேவிலக்ஷணமாய் அத்₃விதீயமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையீன்ற குட்டியானது தன் செருக்காலே திடுதிடென விரைந்தோட. (பின்னையித்யாதி₃) அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அதைப்பிடிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, அஞ்ஜநகி₃ரி யீன்றதொரு குட்டி, தன் ஸைஸவாநுகு₃ணமாகக் காலுக்குக்கால் பேர்ந்தடியிட்டுச்செல்லுமாபோலே.

(பன்னியித்யாதி₃) லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநஸக்திகளுள்ள வளவெல்லாம்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவுகாணவொண்ணாத புகழையுடையனாய், பலதேவனென்னும் பேரையுடையனான தன்னுடைய தமையனானவன் செருக்கிமுன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடவேணுமென்று தன் ஸைஸவாநுகு₃ணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாடு. ... (5)

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (முன்னலித்யாதி₃) “நல்” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (விலக்ஷணமாய்) என்றது. “பெருமலைபோன்ற குட்டன்” என்று சொல்லக்கூடாமையால், மலையீன்ற குட்டியானதென்கிரார் (பெரிதாயித்யாதி₃யால்). “பின்னே” என்றதுக்கு - பிற்பாடென்றர்த்த₂ மல்லாமல், த்₃விதீயாந்தமாகப் பின்பு தே₃ஸத்தையென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்த்பர்யார்த்த₂ மருளிச்செய்கிரார் (அந்தவித்யாதி₃). (காலுக்குக் கால்) என்றது - அடிக்கடியென்றபடி.

“உலகம் பன்னிப் - பரவி” என்றந்வயித்து வாக்யார்த்த₂மருளிச்செய்கிரார் (லோகமித்யாதி₃). ... ..(5)

பிடிக்கவேணுமென்றோடிச் செல்வான் தளர்நடை நடவானோ. ... (5)

அவ.- ஆறும்பாட்டு. நடந்தவிடத்தில் லாஞ்சநைதோன்ற நடந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிரார்.

ஸ்வா.- (ஒருகாலிலித்யாதி₃) ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சங்கு, ஒருகாலில் உள்ளடி பொறித்தமைந்த சக்கரம் - அத்₃விதீயமான திருவடியில் அகவாயிலேசாத்தினுப்போலே, “அடிதாறு” (பெரிய.திருவ.31) என்கிறபடியே

ஒருகாலில் சங்கொருகாலில்சக்கர முள்ளடிபொறித்தமைந்த இருகாலுங்கொண்டங்கங்கெழுதினாற்போ விலச்சினைபடநடந்து பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்துபெய்து கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவானோ. (6)

வ்யா.- ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி₃) ஒரு திருவடிகளிலே பூரீபாஞ்சஜந்யமும், ஒரு திருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேக₂ாருபேண பொறித்துச் சமைந்த இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. (அங்கங்கித் யாதி₃) அடியிட்ட அவ்வவஸ்த₂லங்களிலே தூலிகைகொண்டு எழுதினாற்போலே அடையாளம் படும்படி நடந்து. (பெருகாவித்யாதி₃) இந்த நடையழகையும் வடிவழகையுங்கண்டு மேன்மேலெனப் பெருகாநின்ற ஆநந்த₃ ஸாக₃ரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்த₃த்தையுண்டாக்கி.

(கருகாரித்யாதி₃) இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடைய வன். (கருமை) இருட்சி. (கார்) குளிர்ந்தி. அன்றிக்கே, “கருமை” பெருமையாய், “கார்” இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, “கார்” என்று மேக₄மாய், காளமேக₄ம்போலேயும், கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவென்னவமாம். (காமர்தாதை) அழகாலே நாட்டை வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனவன். காமனைப்பயந்த காளை(திருவாய் 10-2-8)யிரே.

அரு. ஆறும்பாட்டு. (ஒருகாலிலித்யாதி₃) (பொறித்துச்சமைந்த) என்றது - சிஹ்நிதமாயிருக்கிற யென்றபடி. (தூலிகை) சித்ரசலாகை. கீழைக்கடாக்கித்து “பெருகாநின்ற” என்றவர்த்தமாநார்த்த₂ மருளிச்செய்கிரார் (இந்தவித்யாதி₃). “வெள்ளம்” என்றபத₃ார்த்த₂ம் (ஸாக₃ரம்) என்றது. இலச்சினைப்பட நடக்கையாலே வந்த ஆநந்த₃த்தைச் சொல்லி இதுக்கு மேல் தவறி நடக்கையால்வந்த ஆநந்த₃த்தைச் சொல்லுகிரார் (பின்னையு மித்யாதி₃). ஆநந்த₃த்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டு தளர்நடைநடவானோ வென்று கருத்து.

“கரு” “கார்” என்கிற பத₃ங்களைக்கடலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்த₂த்₃வய மருளிச்செய்கிரார் (இருண்டித்யாதி₃). “கரு” என்கிறதை - காருக்கு விசேஷணமாக்கி மூன்றாமர்த்த₂ம் (அன்றிக்கே யித்யாதி₃). காம்யதே ஸர்வைரிதி - காம: என்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிரார் (அழகாலேயித்யாதி₃). (வெருட்டி) மிரட்டி. இத்தால் நாட்டில் பூரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

ரேக₂ாருபேண ப்ரகாஸிக்கும்படி அமர்ந்த திருவாழியாழ்வான், இப்படியிருக்கிற மற்றைத் திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும். (இருகாலும்) கீழே “ஒருகால் ஒருகால்” என்று வைத்து “இருகால்” என்னும்போது, கீழ் உபமாநராஹித்யம் சொல்லிற்றாய், இப்போது ஒன்றுக் கொண்டு ஒப்பானபடி சொல்லிற்றுமித்தனை. இரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு நடந்தருளும்போது நடந்தவிடம். (அங்கங்கெழுதினாற்போல்) தூலிகையா லெழுதினாப்போலே லாஞ்சநை தோன்றக்கண்டு இன்பவெள்ளம் பெருக வேணும். நம்பெருமாள் கோடைத் திருநாளுலாவியருளின வெளியில் அழகியதான லாஞ்சநைகண்டு நம்முதலிகளுக்கும் இன்பவெள்ளம் பெருகாநின்றதினே. (பின்னையும் பெய்து பெய்து) இன்பவெள்ளம் பின்னையும் மேல்மேலுமுண்டாம்படி.

(கருகாரித்யாதி₃) (கருகார்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேக₄ம் போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். “கருகார்க்கடல் வண்ணன்” என்கிறது - “கார்க்கடல்வண்ணன்” என்னுமாபோலே. “கருமை” பெருமையுமாம். (காமர்தாதை) அவனுக்கு ஸௌந்த₃ர்யமும், மார்த்த₃வமும், சித்தஜத்வமுமுண்டாய்த்து - இவள் வயிற்றில் பிறப்பாலேயினே. காமனைப் பயந்த காளையினே. காமனைப்பயந்த பின்பும் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றா னினே. காமர்தாதை பின்னையும் பெய்துபெய்து தளர்நடை நடவாளே. (6)

“ப்ரஸவாந்தஞ்ச யௌவநம்” என்னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாய்த்து.

“காமர்தாதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடை நடவாளே” என்றந்வயம். (6)

**படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழப் பனிபடுசிறுதுளி போல்
இடங்கொண்டசெவ்வாயூறி யூறி யிற்றிற்று வீழநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின் மணிக்ஞரல்போலுடைமணிகணகணைத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவாளே, (7)**

வ்யா.- ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி₃) பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது

அழகாயிருக்குமவர்களைத் தோற்பிக்கும்படி அழகானவனென்று சொல்லிற்றாயிற்று. எடுத்த ப்ரமாணத்துக்கர்த்த₂ம் (ப்ரஸவாந்தமியாதி₃). (ப்ரஸவாந்தம்) என்றது - ஸ்த்ரீஜநங்களுக்கே யாகிலும், அவர்களைப்போலே புருஷர்களுக்கும் யௌவநம் கழியும், என்று வசநத்துக்குத் தாத்பர்யமாய், அப்படி இவனுக்கன்றென்று கருத்து. (6)

அரு.ஏழாம்பாட்டு. (படரித்யாதி₃) “படர்” என்றதினர்த்த₂ம் (பெருத்திருந்துள்ள)

அவ.- ஏழாம்பாட்டு. உடைமணி கணகணவென்கிற ஓசையோடே தளர்நடை நடக்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (படரித்யாதி₃) சேற்றுவாய்ப்பாலே படராநின்ற தாமரைஇலை யணையப் பூத்த அந்தத்தாமரை கட்டவிழ மது₄ ஊறித்துளிக்குமாபோலே. (பனி) குளிர்ச்சி. (இடங்கொண்ட செவ்வாய்) இடங்கொள்கையாவது - வாயிலொரு புடைக்குள்ளேயிறே வையமேழும் கண்டது. உலகமுண்ட பெருவாயனிறே. இடமுடைத்தாய், சிவந்த திருப்பவளத்திலே வாகு₃ம்ருதம் ஊறியூறிஇற்றிற்று வீழ நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி₃) கடிய சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணிகள் கணகணவென்று ஸப்₃தி₃க்குமாபோலே. கணகணப்பாவது - கணர் கணர் என்கை. (உடைமணி) திருவரையில் சாத்தின மணி. (தடந்தாளிணை கொண்டு) அழகியதாய் உறைத்த திருவடிகளைக்கொண்டு. (சார்ங்கபாணி) ஓரவதாரத்திலுண்டானவற்றை எல்லா அவதாரங்களிலும் கொள்ளலாமிறே. (7)

முகுளிதமாயிருக்கையன்றிக்கே, வாய்நெகிழ்ந்த வளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மது₄வானது சிறுகத்துளித்து விழுமாபோலே. (இடங்கொண்ட வித்யாதி₃) இடமுடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. (கடுஞ்சேக்கழுத்தித்யாதி₃) கடிதான சேவின் கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த₄வநிபோலே, திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று ஸப்₃தி₃க்கும்படி. (தடந்தாளித்யாதி₃) ஸவிகாஸமாய், பரஸ்பர ஸத்₃ருஸமான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவானே. (7)

பக்கம்கருஞ்சிறுப்பாறையீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர மக்களுலகினில் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின் தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவானே. (8)

வ்யா.- எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி₃) கறுத்த நிறத்தை யுடைத்தாய்ச்

என்று. “நெகிழ” என்றத்தால் தீரக்கழிய அலருகையும், கேவலம் முகுளாவஸ்த்தையு₂ம் சொல்லக்கூடாமையாலருளிச்செய்கிறார் (முகுளிதமாயித்யாதி₃). “பனி படு” என்றதினர்த்த₂ம் (குளிர்த்தியையுடைத்தான) என்று. “படு” என்றவநந்தரம் “மது” என்றத்தை அத்₄யாஹரித்து ப₂லிதார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (அகவாயில் மது₄வானது) என்று. “சிறு” “துளி” என்ற விரண்டும் கடைக்குறைத்தலென்றர்த்த₂ மருளிச்செய்கிறார் (சிறுகத் துளித்து) என்று. த₃ார்ஷ்டாந்திகத்தில் “வீழ” என்றத்தை இங்கு மநுஷங்கித் தருளிச் செய்கிறார் (விழுமாபோலே) என்று. “வாய்” என்றது - வாய்ஜலத்தை லக்ஷணயா சொல்லுகிறது. (7)

அரு.எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி₃) “கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே” என்றநவயித் பூசைலேசுத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

ஸ்வா.- எட்டாம்பாட்டு. (பக்கமித்யாதி₃) கரும்சிறுப்பாறைபக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய- கருமையுடைய சிறிதாயிருக்கிற மலையின்மேல் பார்ஸ்வத்திலே அருவிகள் நிம்நோந்நதமாகச் சூழ்ந்தாப்போலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குவடம்) திருவரையில் சாத்திய வளைமணிவடம் - வெள்ளிமணிவடம். (ஏறித்தாழ) நிம்நோந்நதமாக. (அணியல்குல்புடைபெயர) அழகிய திருமருங்கிலசைந்து புடைபெயர. (மக்களித்யாதி₃) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகியகுழவியுருவிலே. (தக்கமா மணிவண்ணன்) மாமணி தக்கவண்ணன் - மஹத்தான நீலரத்ந நிறத்தையுடையவன். (வாசுதேவன்) அவருமிப்படி வளர்ந்தார்போலேகாணும். ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸியிறே.

“மாமணிதக்கவண்ணன் வாசுதேவன் - உலகினில் மக்களைப் பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவில் - கரும் சிறுப்பாறை பக்கம் மீதே அருவிகள் பகர்ந்தனைய அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ அணியல்குல் புடைபெயர - தளர்நடை நடவானே” என்றந்வயம். (8)

சிறுத்திருந்துள்ளமலையினுடைய பார்ஸ்வத்திலே நிம்நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே. (பகர்) ஒளி. (அக்குஇத்யாதி₃) திருவரையில்சாத்தின வளைமணிவடமானது தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நாலும்படியாக. (அணியித்யாதி₃) அழகிய நிதம்ப₃ ப்ரதே₃ஸமானது பார்ஸ்வங்களிலே அசைய. (மக்களித்யாதி₃) லோகத்தில் மநுஷ்யர் பெற்றறியாத அழகிய குழவிவடிவையுடைய. (தக்கவித்யாதி₃) தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற நிறத்தையுடையான ஸ்ரீவஸு₃தே₃வர் திருமகன், தளர்நடை நடவானே. (8)

**வெண்புழுதிமேல்பெய்துகொண்டனைந்ததோர்வேழத்தின் கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தொன்றும் நோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவானே. (9)**

தர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (கறுத்தவித்யாதி₃). தூர்ஷ்டாந்திகத்தில் “அக்குவடமிழிந்தேறித் தாழ” என்றதுக்கருகுணமாக “அருவி” என்றதுக்குத் தாத்தர்யமருளிச்செய்கிறார் (நிம்நோந்நதேத்யாதி₃). “அனைய” என்றதினர்த்த₂ம் (போலே) என்றது. (வளை) என்றது - சங்குவளையென்றபடி. “இழிந்து” என்றும் “தாழ” என்றும் பர்யாயமாகையால் தாழ்வென்றதுக்கர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (நாலும்படியாக) என்று. “புடை பெயர” என்றதினர்த்த₂ம் (பார்ஸ்வங்களிலே அசைய) என்று. “உலகினில் மக்கள் பெய்தறியா” என்றந்வயித்து மக்களென்று மநுஷ்ய பரமாக வர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலித்யாதி₃). மணிபத₃ார்த்த₂ம் (அழகிய) என்றது. “உருவில்” என்ற ஸப்தமி வடிவையுடையவென்று ப்ரத₂மையாகக்கடவது. தமிழில் ஒரு விப₄க்தி எல்லா விப₄க்தியிலும் கூட்டலாயிருக்கும். (8)

(பண்டைவல்வினை பாற்றியருளிஞன்) (பண்டைவல்வினை ஸ்வருபாநுபந்தி₄யோ என்னும்படி இவ்வாத்மாவோடே பழகிப்போந்தபாபம். அநாதி₃ஸித்த₄முமாய் அநுப₄வவிநாஸ்யமுமல்லாத பாபம். (வல்வினை) ஸர்வபூ₄த ஸுஹ்ருத்தான ஈஸ்வரன் ஸௌஹார்த்த₃த்தைப் பொகட்டு “கூடிபாமி” என்னும்படியான பாபம். (வல்வினை) ஆழ்வார் ஒரு கடாக்கம் நேரவேண்டும்படியான பாபம்.

(பாற்றி) அத்தைப்பாறப்பண்ணி; ஈஸ்வரனைப்போலே மோகூயிஷ்யாமி பண்ணி விடுகையன்றிக்கே, பாறு பாறும்படி பண்ணினார். எந்தத் தூற்றிலே புக்கதென்று தேடும்படி பாற்றினார். (என்னைக்கொண்டு-பண்டைவல்வினை பாற்றியருளிஞன்) ஈஸ்வரனைப் போலே “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ - மோகூயிஷ்யாமி” என்கையன்றிக்கே தாமே என்னை ஸ்வீகரித்து, என் பாபப₃ந்த₄த்தையும் பாற்றியருளிஞார்.

(அருளிஞன்) தம்முடைய புகழையேத்தும்படி அருளிஞார். விரோதி₄ நிவ்ருத்தியையும்பண்ணி அபி₄மதப்ரத₃நமும் பண்ணினார். (பண்டை வல்வினை பாற்றியருளிஞன்) அநாதி₃ஸித்த₄மான பாபத்தைப் போக்கி, தம்முடைய கு₃ணஸ்துதியே எனக்கு யாத்ரையாம்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமித்யாதி₃) ஸ்வரகூணத்திலே தத்பரராயிருப்பாரும், தே₃வதாந்தரங்கள் ரகூகமென்றிருப்பாருமான கே₃ஷ்டி₂களிலேசென்று ஆழ்வாருடைய க்ருபையை வெளியிடக்கடவேன். எண்டிசையுமென்று - பத்து தி₃க்குக்குமபகூணம். மேலேற மாட்டாமலும் கீழிழியமாட்டாமலும் எண்டிசையுமென்கிறார். ஆழ்வாருடைய அருளுண்டாகையாலே அத₄: பதநமில்லை. ஆழ்வார் போலல்லது போகாதவராகையாலே மேலேறமாட்டார்.

(அறியவியம்புகேன்) “நாடும்நகரும் நன்கறிய” என்னுமாபோலே எல்லாருமறியும்படியாக. (இயம்புகேன்) ஆழ்வாருடைய க்ருபாப்ரப₄வத்தையும், அது தம்மளவிலே ப₂லித்தபடியையும், தம்முடையபாபம்

பண்டைவல்வினையென்கிற பத₃த்₃வயார்த்த₂த்தையும் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (அநாதி₃ஸித்த₄முமாயென்று தொடங்கி). மோகூயிஷ்யாமியாவது பாபத்தில் நின்று விடுவித்தவித்தனையொழிய பாபத்தைப்பொடி பண்ணவில்லையென்றபடி. (பாறுபாறும்பாடி) என்றது - தூ₄ளிதூ₄ளியாம்படியென்றபடி. அருளிஞனென்கையால் தம்முடைய கு₃ணஸ்துதியே எனக்கு யாத்ரையாம்படி பண்ணினாரென்றபடி.

எண்டிசையுமென்றதுக்குக் கீழும் மேலுமுண்டான எல்லாலோகங்களுமுபலகூணமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, எட்டுத்திக்குமாத்ரமாய், கீழ்மேல் சொல்லாமைக்குத் தாத்ப்யமருளிச்செய்கிறார் (மேலேறமாட்டாமலுமென்று தொடங்கி.) மேலும் கீழும்போக மாட்டாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய அருளுண்டாகையாலே யென்று ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- செப்டம்பர் 2009

போனபடியையும், தமக்கு அபி₄மதலாப₄முண்டானபடியையும் இவையாயிருந்தது – இவர் இயம்புகிறது.

(ஒண்டமிழ்ச்சடகோபன்) என்னளவில் பண்ணுமுபகாரத்தையோ நானியம்புவது? லோகத்தாருக்கு அவர் பண்ணின உபகாரத்தையும் சொல்லியன்றோ? கருணையாலே என்னைத் திருத்தினபடியையும், கவிபாடி லோகத்தைத் திருத்தினபடியையும் இயம்புவேன். (சடகோபனருளை) “தெரியச்சொன்னவாயிரம்” (திருவாய் 6-9-11) என்கிறபடியே திருவாய் மொழியைப்பாடி ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸாட்யத்தைப் போக்கினவருடைய க்ருபையை.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) “தே₃வாஸ் ஸ்வஸ்த₂நாமாயாந்தி தை₃த்யாஸ் ஸர்வே ஹதா க₃தா:| ந ப₄யம் வித்₃யதே கிஞ்சித் ஜிதம் ப₄க₃வதா ஜக₃த்|| என்று ஸ்ரீஜாம்ப₃வந்மஹாராஜர் த்ரைவிக்ரமப்ரஸம்ஸையைச் சாற்றிக்கொண்டு திரிந்தாப்போலே; அங்கு ஈஸ்வரனுடைய ஸக்திப்ரப₄ாவம்; இங்கு ஆழ்வாருடைய க்ருபாப்ரப₄ாவம். அங்கு ப்ரயோஜநாந்தபரர் வாழ்ந்தபடி; இங்கு அநந்யப்ரயோஜநர் வாழ்ந்தபடி. அங்கு க்ருத்ரிம வ்யாபாரம்; இங்கு அக்ருத்ரிமவ்யாபாரம். இனி பத₃க்ரமத்தாலே திருத்தினபடிக்கு ஸாம்யமுண்டாகில் உண்டத்தனை.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

எட்டாம்பாட்டு

அருள்கொண்டாடு மடியவரின்புற
அருளிணுவ் வருமறையின்பொருள்
அருள்கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான்
அருள் கண்டிரிவ்வுகினில் மிக்கதே. (8)

நஞ்ஜீயர் வ்யாக்₂யாநம்

அவ.- எட்டாம்பாட்டு. வேத₃ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்ட ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையைக்காட்டில் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய க்ருபை ஜகத்துக்கு மிக்கதென்கிறார்.

வ்யா.- (அருளித்யாதி₃) சேஷபூ₄தனுக்கு ஆநந்தி₃க்கையே ஸ்வரூபம்; சேஷபூ₄தராகையும் ஹ்ருஷ்டராகையும் வேறில்லை காணும். இவனருளை அநுஸந்தி₄த்து “ஹ்ருஷ்டா:” (ப₄ர.ஸாந்தி.344-45) என்கிறபடியே ஹ்ருஷ்டராமித்தனை.

(அருளிணான் அவ்வருறையின்பொருள்) பரமரஹஸ்யமான வேத₃ார்த்தத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தன்பக்கலாஸாலேஸமுடையார் வாழும்படி கீ₃தோபநிஷத₃ாசார்யனய் நின்று வெளியிட்டான். வேத₃ங்கள் மறைத்த அர்த்த₂த்தை தீ₄ரோத₃ார்த்தனாகையாலே ப்ரகாஸிப்பித்தான்.

(அருள்கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான்) ஆழ்வாருக்குத் திருவாய்மொழிக்குள்ளுரைபோலே காணாமருளிச்செய்தது. இருவருக்கும் முழுநோக்காகப் பெற்றால் ஆழ்வாருக்குச் செய்யப்போகாததில்லையாகாதே. வேத₃ாதி₄காரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநமாம்படி எம்பெருமான் செய்தது; அநதி₄காரிகளும் க்ருதார்த்த₂ராம்படியிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது.

(அருள்கண்டிரிவ்வுகினில் மிக்கதே) எம்பெருமானருளினது ப்ராதே₃ஸிகம்; ஆழ்வாரருள் ஸார்வதிரிகம்; “பாலேய் தமிழரிசைக்காரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்” (திருவாய் 1-5-11) என்றும் “தொண்டர்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்” (திருவாய் 9-4-9) என்றுமிறே சொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டின் நஞ்ஜீயர் வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.

நம்பிள்ளை ஈடு

அவ.- எட்டாம்பாட்டு. “எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்” என்கைக்கடி - ஆழ்வாருடைய அருள் கொண்டாடுமருள் சித்சிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயங்களையும் கபுளிகரித்திருக்கையாலென்கிறார்.

வ்யா.- (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம்மைப் போலேயிருக்குமவர்கள்; “அதுவுமவனதின்னருள்” (திருவாய் 8-8-3) என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்” (திருவாய். 10-6-1) என்றும் இங்ஙனேயிறே இவர்தாமருளிச்செய்வது; அப்படியிருக்குமவர்கள். (இன்புற) “எண்ணாதனகெண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்ப” (பெரியாழ்.திரு.5-4-1) என்கிறபடியே ஆநந்தநிர்ஃபுராக. (அருளினானவ் வருமறையின் பொருள்) ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. (அருமறை) அவன் தன்னைப்பெறிலும் பெறுதற்கரிதாயிருக்கை. “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்” (யஜு.அஷ்ட.3-7) என்கிறபடியே வேதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

இவர்தாம் கைவந்தபடி பாடினாரல்லர். “மயர்வற மதிநல மருளினன்” (திருவாய் 1-1-1) என்கிறபடியே, ப₄க₃வத்ப்ரஸாதத்தை முதலாகக் கொண்டாய்த்து இவர் கவிபாடிற்று, இவர்தாம் கவிபாடாநிற்கச் செய்தே “என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக்கவி தான் சொல்லி” (திருவாய்.7-6-4) என்கிறபடியே பிறரோபாதி தாமும் விஸ்மயப்படும்படி நிரவத்யமாகவினே கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. (ஆயிரமின்தமிழ் பாடினான்) “சதுர்விம்ஸஸ் ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோகாநாமுக்தவாந் ருஷி:” (ரா.பா.1-2) என்றூப்போலே ஆயிரமாகவாயிற்றுப் பாடிற்று.

(இன்தமிழ்பாடினான்) “பாட்டியே கேயே ச மது₄ரம்” (ரா.பு.4-8) என்கிறபடியே இனிதாய், து₃ரவக₃ஹமான அர்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயும், ஸப்₃த₃ம் அதிக்ருதாதி₄காரமின்றிக்கே ஸர்வாதி₄காரமாம்படியும் பாடினார்.

(பாடினானருள் கண்டீர்) மயர்வற மதிநலமருளினவருள் போலன்றிக்கே அதுதன்னை விளாக்குலைகொண்டாய்த்திருப்பது. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) சித்சிதீஸ்வரதத்த்வத்ரயங்களையும் கபுளிகரித்திருக்கை.

எட்டாம்பாட்டின் நம்பிள்ளை ஈடு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்

அவ.- எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், ஆழ்வாருடையவருள் சித்சிதீஸ்வரதத்த்வத்ரயங்களை யும் கப₃ளீகரித்திருக்கையாலே என்கிறார்.

வ்யா.- (அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப் போலே இருக்குமவர்கள், “அதுவுமவனதின்னருள்” (திருவாய் 8-8-3) என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியான்” (திருவாய் 10-6-1) என்றுமிருக்குமவர் தம்மைப்போலே “ஆனைக்கன்றருளையீந்த” (திருமாலை 46) என்றும், “நின்னோடுமொக்க வழிபடவருளினாய்” (திருமாலை 42) என்றும், “அருள்புரிந்த சிந்தை” (இர.திருவ.56) என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” (பெரியாழ். திரு.5-4-1) “அருளாதொழியுமே” (மூன்றாம் திருவ.16) என்றும் இப்படிகளால் அவனருளைக் கொண்டாடுமவர்கள்;

இப்படி ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃த்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள், ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃ஹேதுவாக ஸ்வக₃தமான கர்மஜ்ஞாநப₄க்திகளை உபாயமாக ஆத₃ரிக்குமவர்களன்றிக்கே கேவலப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃மே உஜ்ஜீவநஹேது என்றிருக்குமவர்கள், தந்தாம் பக்கலுள்ள ஆநுகூல்யங்களை ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃மாக நினைத்திருக்குமதொழிய, ப்ரஸாத₃கமாக நினைத்திராதவர்கள். இவர் இப்படி நினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களையிறே. “ஆழியானருளே” (பெரிய.திரு.1-1-4), “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” (பெரியாழ்.திரு.5-4) என்னுமதிறே அவர்கள் பாசுரங்கள்.

(இன்புற) ஆநந்த₃நிர்ப்ப₄ரராக. “எண்ணாதனகளைண்ணும்

அரு.- எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்யாதி₃). (ஹேதுவென்னென்னிலென்றது) எல்லாருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவான அருளுடைய அதிசயமென்னென்னிலென்றபடி. (கப₃ளீகரித்திருக்கையாலே) என்றவநந்தரம் “இயம்புகேன்” என்று ஸேஷம்; அருள் கப₃ளீகரித்திருக்கையாவது தன்னதிசயத்தாலே தத்த்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை.

இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களும் அருளைக் கொண்டாடினார்களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி₃). அருளைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி₃).

இவர்கள்பக்கல் ஆநுகூல்யாதி₃களிருக்க, ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃மே உஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தந்தாமித்யாதி₃). அருள்கொண்டாடுமடியவர் ஆழ்வார்களேயாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி₃). இதுக்கு நியாமகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழியானித்யாதி₃).

நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்ப” (திருவாய்.10-7-5) என்கிறபடியே ஸாத₄நத்திலந்வயமின்றிக்கே ப₄க₃வத₃நுப₄வமே யாத்ரையாயிருக்கும்படியாக.

(அருளிஞானவ் வருமறையின் பொருள்) (அவ்வருமறை) ப்ரஸித்த₄மாய் பெறுதற்கரியதாயிருக்கிற மறை. அதாகிறது – வேத₃ரஹஸ்யமான உபநிஷத் திறே. (அவ்வருமறையின் பொருளை – அருளிஞான்) நித்யஸத்த்வஸ்த₂ர்க்கல்லது தோற்றாத உபநிஷத₃ர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தார். பரமஸாத்₂விகர்க்கு நித்யமான ஐஸ்வர்யம் உபநிஷத₃ரஹஸ்யமிறே. “ஸா ஹி ஸ்ரீரம்ருதாஸதாம்” (யஜு.அஷ்ட.3-7) என்னக்கடவதிறே. அதாவது – “ஸர்வரஸ:” (ச₂ந்.3-14-2) என்றும், “ரஸோ வை ஸ:” (தைத்.ஆந.7) என்றும் சொல்லுகிற விஷயத்தைத் தத்₂ப்ரஸாத₃த்தாலே லபி₄க்கை. “ஏஷ ஹ்யேவாநந்த₃யாதி” (தைத்.ஆந.7) என்றும், “தத்₃தே₄துவ்யபதே₃ஸாச்ச” (ப₃ர.ஸ.1-1-15) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(அருள்கொண்டாயிர மிந்தமிழ்பாடிஞான்) இவர்தாம் ஸ்வபுத்₃த₄யாலே யருளிச்செய்தாரன்று; “மயர்வறமதிநலமருளினன்” (திருவாய்.1-1-1) என்கிறபடியே ப்ரஸாத₃லப₃த₄ஜ்ஞாநத்தை முதலாகக்கொண்டு தத்₂ப்ரேரிதராய்க்கொண்டாயிற்று அருளிச்செய்தது. “என்னாகியே தப்புதலின்றித்தனைக்கவிதான் சொல்லி” (திருவாய்.7-6-4) என்கிறபடியே பிறரோபாதி கவிபாடுகிற தாமும் விஸ்மிதரம்படி நிரவத₃யமாகவிறே கவிபாடுவித்துக்கொண்டது.

பத₃ார்த்த₂மருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதனகளித்யாதி₃). (எண்ணுதனகள்) அஸங்க₂யேயகல்யாணகு₃ணங்கள். ஸாத₄நாந்தரநிஷேத₄ம் பண்ணுகிற இப்ரப₃ந்த₄த்தை அநுஸந்தி₄க்கவே அவர்களுக்குண்டான அத₄யவஸாயம் ஸுஸ்தி₂ரமா மென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

மறையின் பொருளென்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நித்யேத்யாதி₃). அருளிஞானென்கைக்கு அதினுடைய சீர்மையேது என்னவருளிச்செய்கிறார் (பரமேத்யாதி₃). உபநிஷத₃ரஹஸ்யம் சீரியதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸா ஹீத்யாதி₃). “ஸா” என்று ஸ்திரீயைச் சொன்னாலும் அதுக்கு ஸ்திரீத்வம் ததர்த்த₂வாராவென்று கருத்து; ஸத்த்வநிஷ்ட₂ர்க்குத் தோற்றுகிறவர்த்த₂மேது என்னவருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி₃). உக்தார்த்த₂ப்ரமாணம் (ஏஷயித்யாதி₃). ப₄க₃வத: ஆநந்த₃ஹேதுத்வேந ஆநந்த₃யதீதி வ்யபதே₃ஸாச்சேதி ஸூத்ரார்த்த₂ம்.

அருமறையின் பொருளை அருளினப்ரகாரமேது என்னுமாகாங்கையிலே “அருள்கொண்டு” என்றருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாக ப₄க₃வத்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி₃). அவனோ ப்ரேரித்தானென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்னாகியேயித்யாதி₃).

(ஆயிரமின் தமிழ்பாடினான்) “சதுர்விம்ஸஸ்ஸஹஸ்ராணி
ஸ்லோகாநாமுக்தவாந் ரிஷி:” (ரா.பு.1-2) என்றூப்போலே
ஆயிரமாகவாய்த்துப் பாடிற்று; ஓராத்தாவின் ஹிதாம்ஸத்துக்கு ஒருபாட்டே
அமையும்படியிறே இவர் பாடிற்று. (இன் தமிழ்ப்பாடினான்) து₃ரவக₃ஹமான
அர்த்த₂த்தை “பாட்யே கே₃யே ச மது₄ரம்” (ரா.பா.4-8) என்கிறபடியே
ரஸக₃நமாகவும் ஸர்வாதிகாரமாம்படியாகவும் பாடினார்.

(பாடினானருள் கண்டீர்) “மயர்வற மதிநலமருளினன்” (திருவாய்.1-1-
1) என்னும்படி அருளவல்ல அருள்தன்னையும் விளாக்குலை
கொண்டிருக்குமருளிறே ஆழ்வாரருள்; ஈஸ்வரன் கைவிட்ட ஆத்மாக்களையும்,
அவர்களுடைய து₃ர்க₃தியைக் கண்டு திருத்தவொருப்பட்டபடியாலே இவரருள்
ப்ரத்யக்ஷமன்றோ என்கை.

(இவ்வுலகினில் மிக்கதே) சி₃த₃சி₃தீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும்
கபளிகரித்திருக்கை. “அதனில் பெரியவென்னவா” (திருவாய் 10-10-10) என்று
ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபி₄நிவேஸத்தளவும் போருமாய்த்து
என்னளவில் க்ருபையும்.

எட்டாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

அநந்தமான வேத₃ார்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹித்து ஸஹஸ்ரஸங்க்₂யையாக
ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்தாருண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (சதுர்விம்ஸசதீத்யாதி₃).
ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக இருபத்து நாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிரமாகப்பாடுவானென்
னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஓராத்தமாவுக்கித்யாதி₃).

சடகோபனருளென்றூப்போலே, பாடினானருளென்றதுக்கு ஹார்த்த₃தாத்தப்ரயம்
(மயர்வற வித்யாதி₃). கண்டிரென்றதுக்குத் தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரனித்யாதி₃).

“லோக்யத இதி – லோக:” என்கிற வ்யுத்தத்தியை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார்
(சி₃த₃சி₃தீஸ்வரேத்யாதி₃). தம்முடைய பக்கல் பண்ணின க்ருபையை த்₃ருஷ்டாந்தமு₂கே₂ந
விவரிக்கிறார் (அதனித்யாதி₃). “அருள் கொண்டாடு மடியவரின்புற – அவ்வருமறையின்
பொருளை – அருளினான், அருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ் பாடினானுடைய வருள்
இவ்வுலகினில் மிக்கதே கண்டீர்” என்றநவயம்.

எட்டாம்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநாரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ.- எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்யாதி₃) ஆழ்வாருடைய க்ருபையை கீழ்நாட்டிலே “எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை” என்று இவர் சொல்லக்கேட்டிருக்குமவர்கள், ப₄க₃வத்க்ருபையன்றே நாட்டாரடையக் கொண்டாடுவது; நீர் ஆழ்வாருடைய க்ருபையை “எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்” என்கைக்கடியென்னென்ன, ப₄க₃வத்க்ருபையும் ஆழ்வார்க்ருபையுமானால், ப்ராப்திஸித்தி₄க்குமன்றன்றே {பா-ஸித்திக்குமளவன்றே} ப₄க₃வத்க்ருபை வேண்டுவது? அந்த ப்ராப்தியுண்டாவது ஜ்ஞாநத்தாலேயன்றே?. அந்த ஜ்ஞாநஸித்தி₄ ஆழ்வாராலேயன்றே? ஆகையாலே ஆழ்வார்க்ருபையன்றே லோகத்தில் விஞ்சியிருப்பதென்கிறார். ப்ராப்தி - ஜ்ஞாஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். ஜ்ஞாநம் ப்ராப்திஸாபேக்ஷமாயிராது.

கீழே “நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்” என்று தம்முடைய புன்மையைச்சொல்ல, அந்தப்புன்மையேதென்ன, அத்தை “நம்பினேன் பிறநன்பொருள் தன்னையும் நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்” என்று இரண்டுவகையாகப் பேசி, அநந்தரம் “பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்” என்று அத்தை ஆழ்வார் போக்கியபடியைச் சொல்லி, போக்கினப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறார்.

அநாத்மந்யாத்மபுத்தி₄யையும் அபே₄க்யங்களில் பே₄க்யபுத்தி₄யையும் அத்த₄யாத்மஜ்ஞாநத்தாலே போக்கவேணுமே; ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரத₃நம் பண்ணினவாறே அந்த ஜ்ஞாநம் மேலுண்டான கர்மார்ஜநத்தை மாற்றும்;

அரு.எட்டாம்பாட்டு. (அருளித்யாதி₃) இந்தப்பாட்டுக்கவதாரிகை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார். அதில் முந்தினது (ஆழ்வாருடைய க்ருபையென்று தொடங்கி - ஜ்ஞாநம் ப்ராப்தி ஸாபேக்ஷமாயிராதென்னுமளவும்). (ப்ராப்திஸித்தி₄க்குமளவன்றே) என்றது - ப்ராப்தி ஸித்தி₄க்கும்போதன்றே வென்றபடி. “ஸாபேக்ஷநிரபேக்ஷயோர்யோகே₃ நிரபேக்ஷா ப₃லீயாந்” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸாபேக்ஷமான ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஈஸ்வரனுடைய க்ருபையிலும் ப்ராப்திஸாபேக்ஷமாயிராத ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கின ஆசார்யரானவாழ்வாருடைய க்ருபையே விஞ்சியிருக்குமென்னுமதைக்காட்டுகைக்காக இரண்டுக்குமுண்டான வாசியையருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்திஜ்ஞாநேத்யாதி₃).

இன்னுமொரு அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (கீழ் நன்மையால் மிக்கவென்று தொடங்கி - போக்கினப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே சொல்லுகிறாரென்னுமளவும்). (போக்கினப்ரகாரத்தை இப்பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறாரென்றது) அவ்வருமறையின் பொருளருளினுன்னென்று வேத₃ார்த்தத்தைத் திருவாய்மொழியாலே வெளியிட்டு ஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கிப் போக்கினாரென்று போக்கினப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி.

ஜ்ஞாநத்தாலே போக்கும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரத₃நம் பண்ணினவாறே யென்று தொடங்கி).

பிள்ளைப்பெருமானையங்காரநுபவித்த க்ருஷ்ணலீலகள்

(பெருமாள்கோவில் மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி)

அஷ்டப்பிரபந்தம் பாடின பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் தமது ப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களைப்போலவே ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களை அற்புதமாக அநுபவித்துள்ளார். திருவரங்கத்துமாலையென்னும் பிரபந்தமொன்றில் இவர் அநுபவித்துள்ள க்ருஷ்ணலீலகளில் ஏததேசம் ஈண்டெடுத்து அநுபவிக்கவும் அநுபவிப்பிக்கவும் காதலிக்கிறோம். அப்பிரபந்தத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது செய்யுள் முதல் எழுபத்து மூன்றாம் செய்யுளளவும் இருபத்தைந்து செய்யுட்களினால் க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களின் அநுபவத்தை வகைவகையாகச் செய்து போந்திருக்கின்றார். அத்தனையும் பூர்த்தியாக இங்கு அநுபவிக்க அவகாசமின்மையால் சில செய்யுட்களின் சுவைகளை மட்டுமே சுவைத்துக் களிப்போம்.

திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணன் ஆயர்மனைதொறுஞ்சென்று வெண்ணெய்பால் முதலியவற்றைக் களவாடி யுண்பனே; ஒருநாள் ஒருத்தி வீட்டில் அங்ஙனம் ஏகாந்தமான வொரு அறையில் அவன் களவு செய்துகொண்டிருக்கக் கண்டவோர் ஆய்ச்சி அவனைப்பிடித்து உரலோடு பிணைத்துவிட்டு, அச்செய்தியை யசோதையிடஞ்சொல்லி முறையிடவேனுமென்று ஓடிப்போக, அப்போது யசோதை தன் குழந்தையான கண்ணனைத் தான் தன்னிடுப்பிலே கொண்டிருப்பதைக்கண்டு இவ்வாய்ச்சி வாய்திறக்க மாட்டாதே வெட்கப்பட்டு வாளாநின்றொழிந்தாள் என்று சிலர் கதை கூறுவதுண்டு; ஐயங்கார் கூறியுள்ள கதை அதனிலும் விசித்திரமாகவுள்ளது. அவ்வாய்ச்சி தன்வீட்டில் கண்ணனை உரலோடு கட்டிவிட்டு, யசோதை பக்கலில் முறையிட வரும்போது தன்குழந்தையை இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு வந்தாளாம்; 'யசோதாய்! உன் மகனுடைய செய்தியை என் வீட்டிலே வந்துபார்' என்று சொல்ல வாய்திறக்கும்போதே கண்ணபிரான் மாயையினால் அவ்வாய்ச்சியின் பிள்ளை தானாகவும், அவளது வீட்டில் கட்டுண்டு கிடக்கும்பிள்ளை அவளுடைய மகனாகவும் ஆய்விட்டதாம். இதற்குச் செய்யுள் வருமாறு—

உன்னைக் களவி லுரலோடு கட்டிவைத் துன்னுடைய
அன்னைக்கொருத்தி யறிவித்தபோது, அலையாழிமங்கை
தன்னைப் புணர்ந்தருள் தாரரங்கா! அவள் தன் மருங்கில்
பின்னைக் கொடுசென்ற பிள்ளை மற்றொரென்று பேசுகவே. (50)

இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருவதொரு கர்ணம்ருத ஸ்லோகமுண்டு;

“அந்தர் க்ருஷ்ணே க்ருஷ்ணமவேக்ஷய சோரம் ப₃த்₃த்₄வா கவாடம் ஐநநீம் க₃தைகா
உலாக₂லே த₃ாமநி பத்₃த்₄மேநம் தத்ராபி த்₃ருஷ்ட்வா ஸ்திமிதா ப₃பூ₄வ” என்பதாம்
ஓரிடைச்சி தன்னில்லத்தில் தன்மகளை மட்டும் தனியே விட்டிட்டு,
“பாலைக்கறந்தடுப்பேறவைத்துப் பல்வளையாளென் மகளிருப்ப, மேலையகத்தே நெருப்பு
வேண்டிச் சென்று இறைப்பொழுதங்கே பேசினிறேன்” (பெரியாழ். திரு2-9-5) என்ற
க்ரமத்திலே தான் மேலண்டை வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தாள். அப்போது கண்ணன்
மகளிருக்கும் வீட்டினுள்ளே புகுந்து மகள் அந்யபரையாயிருப்பது கண்டு வெண்ணெய்,
பால் முதலியன வுள்ளவிடத்தே சென்று களவு செய்துகொண்டிருந்தான்; அதைத் தெரிந்து

கொண்ட மகள் மெதுவாகவந்து அவ்வறையின் கதவைப் பூட்டிச் சாவியையெடுத்துக் கொண்டு தாயிருக்குமிடத்தேற ஓடிச்சென்று ‘அம்மா! அந்த கள்ளக்கண்ணன் இதுவரையில் நமக்கு அகப்படாமலே யிருந்தானே; இன்று அகப்பட்டுக்கொண்டான்; இதோபார், கதவைப் பூட்டிச் சாவியைக் கொணர்ந்துவிட்டேன்; அவன் உள்ளே கிடந்து வருந்துகின்றான்; வந்துபாரம்மா!’ என்று சொல்லுகையில், அங்கே ஒருபுறத்தில் கண்ணனை உரலிலே கட்டிப்போட்டிருப்பது கண்டு ‘இதென்ன விசித்திரம்! இதென்ன மாயம்!’ என்று சொல்லி வியந்து நின்றனளாம்.

கண்ணபிரான் பால் முதலியவற்றைக் களவு செய்ததற்காக ஓரிடைச்சி பெரியதொரு மத்தைக்கொண்டு அடித்தனளாக, அப்போது அவனது திருவயிற்றினுள் அசையாது வைத்து அவனால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த ஸகலலோகங்களும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்கள் யாவும் அப்படிப்பட்டனவென்கிறார் ஐயங்கார்; இதைக்கூறுஞ்செய்யுள் வருமாறு;

“..... காளியன்மேல் நடிக்கும் பெரியபெருமாளரங்கர் நறைகமழ்பால் குடிக்குங் களவுக்கு மாறுகொண்டே யொருகோபிபற்றி அடிக்கும்பொழுதிற் பதினாலு கு மடிபட்டவே. (51)

‘தாயெடுத்த சிறுகோலுக்கு உளைந்தோடி’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியே ஒருநாள் கண்ணன் தான் செய்த குற்றத்திற்காகத் தன்னையடிக்கக் கோலெடுத்துவந்த யசோதைக்கு அகப்படாதபடி ஓடிச்செல்ல, அவள் ‘இன்று நான் உன்னைவிடுவதில்லை’ யென்று சொல்லிக்கொண்டு மெல்லத்தொடர்ந்து வாராநிற்க, கனவேகமாகச் சென்ற கண்ணன் வழியிடையே பெரியதொரு வெறுந்தயிர்த்தாழியை வைத்துக்கொண்டு உறங்காநின்ற ததிபாண்டன் என்னும் இடையனைக் கைதட்டியெழுப்பி ‘கிழவா! என் தாய் என்னை அடிக்க வருகிறாள்; நான் இன்னமும் தூரம் ஓடுவேன்; மிகவும் களைத்துப்போனேன்; இந்தத் தாழியினுள்ளே யென்னைப் புகுரவிட்டு மறைத்திடு; என் தாய் இங்கே வந்துகேட்டாலும் என்னைக் கண்டிலேனென்று எனக்காக ஒரு பொய்சொல்லிவிடு’ என்று இரக்க, மாயாமாநுஷவிக்ரஹனான இவனே பராத்பரனென்று அறிந்துகொண்ட அக்கிழவன் இன்று எப்படியாவது இவனிடத்து முத்திபெறுவது என்று துணிந்து அவனது கோரிக்கைப்படியே அவனைச் சட்டியினுள் மறைந்துவைத்திருந்து, அவ்விடம் வந்து வினவிய யசோதைக்கும் பொய்சொல்லி அவளை அனுப்பிவிட்டு, கண்ணனைத் தாழியினின்றும் புறப்படவிடாதே ‘எனக்கும் இந்தத் தாழிக்கும், எனக்கு உறவினரான இருபது மனைக்காரர்களுக்கும் பரமபதம் கொடாவிடில் உன்னை யசோதை கையில் காட்டிக்கொடுப்பேன்’ என்று கூறி அங்ஙனமே முத்தியருளப்பெற்றனென்று ப்ரஹ்மவைவர்த்த புராணத்திற்கூறியதொரு கதையுண்டு; இதனைச் சுருக்கமாகவொரு செய்யுளினால் அநுபவிக்கிறார்; அது வருமாறு –

சிந்திக்க நெஞ்சில்லை நாவில்லை நாமங்கள்செப்ப நினை
வந்திக்க மெய்யில்லை வந்திருபோது மொய்யம் மாமலர்ப்பூம்
பந்தித் தடம்புடைசூழரங்கா ததிபாண்டனுன்னைச்
சந்தித்தநாண் முக்தி பெற்றதென்னோ தயிர்த்தாழியுமே.

நன்றி – ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.ராஜஹம்ஸம் ஸ்வாமி